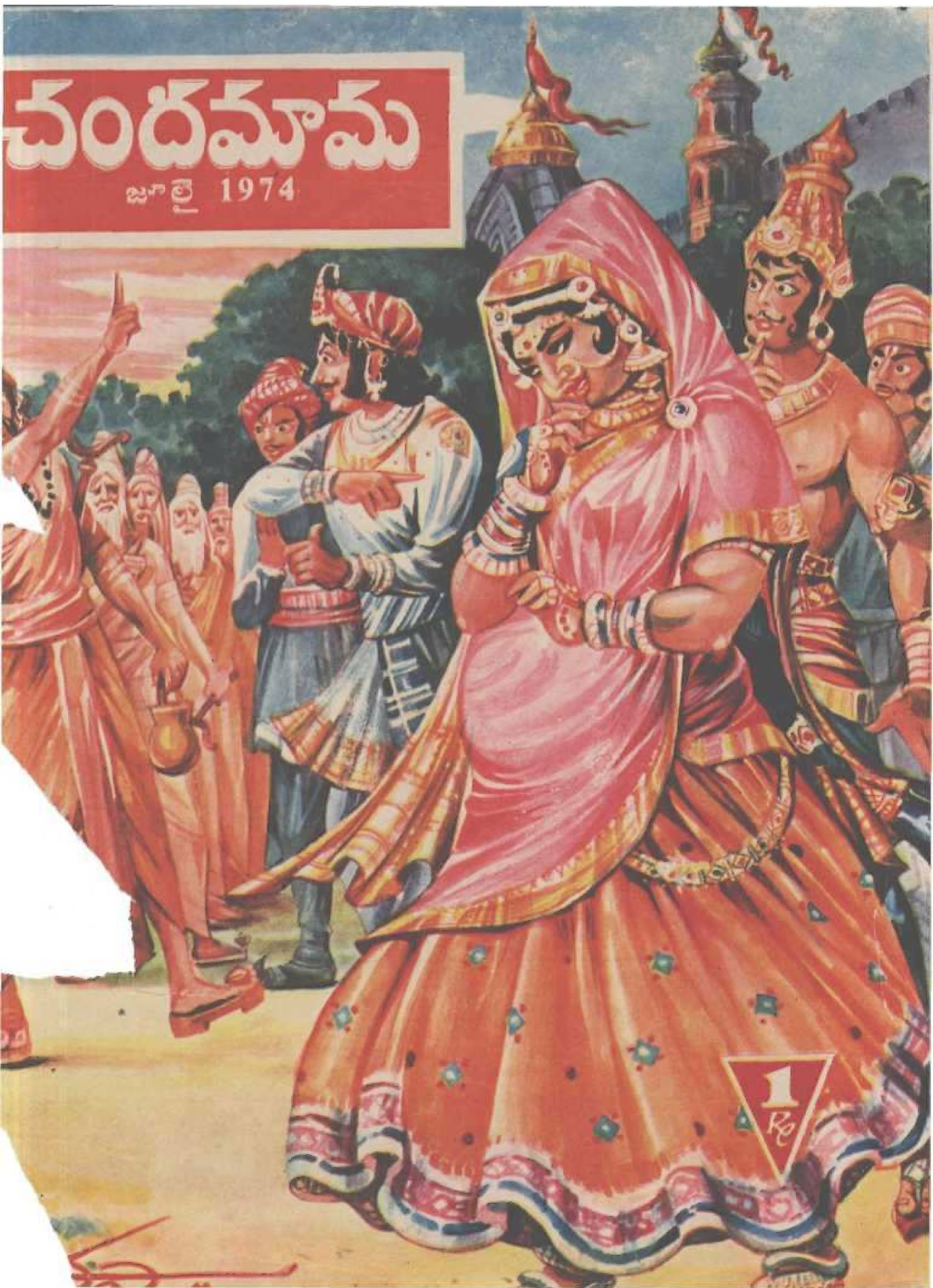

చందమామ

జూలై 1974

GOD of PROSPERITY

రామ్, శ్యామల ధననిధి వేట

దొరికింది దొరికింది-ఒక పుస్తకంలా దొరికింది! కాపాడే పుస్తకం దాచిన ధననిధి నక్క!

ఇద్దరు పరుగెత్తి-పడవలో ఎక్కేసు సొమ్ము వెతుకుతూ సముద్రాట దాటారు

రోజులు దొర్లాయి-తుఫాను లేచింది

గండాలు తప్పి ఇద్దరు-ఒక ఒడ్డు మీద పడ్డారు

రోజంతా తిరిగి-గుడిసె ఒకటి చేరేరు

ఒంటరి తాత నిద్రపోవులు చూచేరుతాతను లేపి కన్ను నక్కానుచూపేరు

తాత వారికిచ్చేడు ఇంకొక ధననిధి-పాపిన్స్, పాపిన్స్-తీయని బిళ్లల నిధి

నోరూరించే మనసుదోచే పై మరలించే

పాపిన్స్
పండ్ల రుచిగల పిప్పరమెంట్లు

5 పండ్ల సువాసనలలో 13 మధురమైన నిళ్ళలు ప్రతి ప్యాకెట్లో నిమ్మ, మోసాని, నారింజ, అనాస మరియు రాస్బెర్రీ!

ఎన్ పి క్రాకిన్ చెక్ పోటీ

లక్షలాది మా వాడుక దారుల ఒత్తిడి వల్ల, పూర్తి చేసిన ఎంట్రి ఫారములు మాకు చేరవలసిన ఆఖరు తేది 31-7-1974 కి పొడిగించడమైనది.

ఫలితములు 1974 సెప్టెంబరులో

ప్రతి ఎంట్రితోటి ఎన్ పి స్ప్రింగ్ ప్యాకెట్ల (2s) ఖాళీ రేపర్లు
10 (పది) జతపరచవలెను.

ఎంట్రి ఫారములు ప్రతి ఎన్ పి డీలర్ వద్ద దొరకును.

చందాదారులకు గమనిక

'చందమామ' కాపీలు పంపుటకు మీ చిరునామాలో ఏదైనా మార్పుంటే 5-వ తేది లోగానే, మీ చందా నంబరు ఉదహరిస్తూ మాకు తెలపాలి. అలస్యమైతే మళ్ళీ నెల వరకు మీ క్రొత్త అడ్రసును అమలు పెట్టడానికి వీలుండదు.

డాక్టర్ ఎన్ విజన్స్

'చందమామ బిల్డింగ్స్'

మదరాసు - 600 026

కృష్ణంరాజు సమర్పించు
గోపీకృష్ణా మూవీస్ వారి

క్రమమేమిటి

ఈస్టమన్ కలర్

దర్శకత్వం: వి.మధుసూదనరావు నిర్మాత: చలసానిగోపి

సంగీతం: ఎల్.వి. శ్రీనివాసరావు

రిలీజ్ పరిచింపి రిలీజ్

July '74

Chandamama [Telugu]

ప్రతి గ్రంథాలయంలోను
ఉండితీరాలి!

గ్రీకుల మధురం భూతలింగం
రచించిన ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు

'SONS OF PANDU'

Rs. 5-25

'THE NECTAR OF THE GODS'

Rs. 4-00

పిల్లలకు బహుమతిగా
ఇవ్వతగినవి.

కాపీలకు:

డాల్టన్ విజన్స్

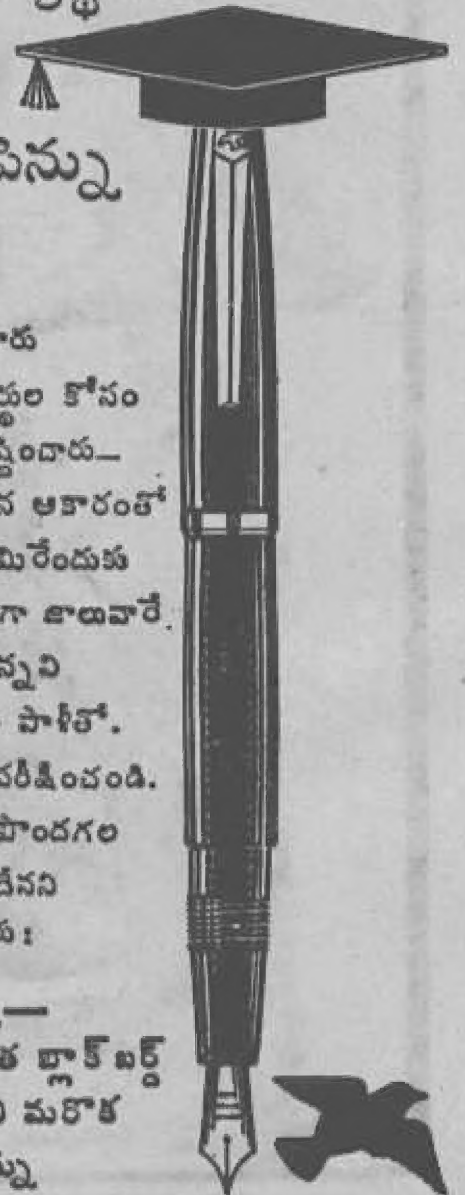
'చందమామ బిల్డింగ్స్'

మదరాసు - 600026.

**ఇదుగో
వచ్చింది
స్కాలర్!**

**బ్లాక్ బర్డ్ వారి
నుంచి విద్యార్థులకు
అతి
చక్కని పెన్ను**

ఇప్పుడు బ్లాక్ బర్డ్ వారు
ప్రత్యేకంగా విద్యార్థుల కోసం
'స్కాలర్'ను సృష్టించారు—
తేలికై సుందరమైన ఆకారంతో
చక్కగా చేతికి అమిరేందుకు
...పట్టులాగా పోవీగా జాయవారే.
నిరాకోసం అతి సన్నని
ఇరిడియం కొనగల పాకీతో.
దానివి చూడండి. పరీక్షించండి.
పూర్తి మార్కులు పొందగల
అర్హత ఈ పెన్నుదేనని
మీరు అంగీకరిస్తారు:
స్కాలర్ పెన్ను—
ప్రపంచ ప్రఖ్యాత బ్లాక్ బర్డ్
పరివారం నుంచి మరొక
నాణ్యమైన పెన్ను

heros'-51-132A TEL

రక్షంసంకుకొన్న బిడ్డ అన్యాయమయి పోతే అనురాగం అలరిపోతుంది!
ఆత్మీయత మూగనా కన్నీరు కారుస్తుంది!...

అన్నపూర్ణా వారి

బంగారు కలలు

కల్పమన్ కలర్

నిర్మాత: D. మధుసూదనరావు B.A.
దర్శకుడు: ఆదుర్తి సుబ్బారావు

నవయుగ

NVKK

Chandamama [Telugu]

July '74

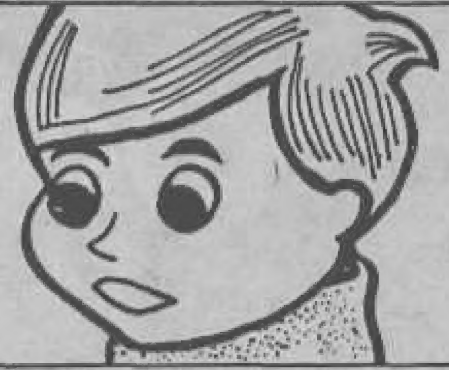
సరిగ్గా ఆడాడు...

ఇవ్వాళ స్కూలులో క్రికెట్ ఆడాలి సానూ. కానీ నేను త్వరగా బేట్ అయిపోయాను.

ఏం జరిగింది బాబూ?

సునీల్ పార్కు బాలు వేశాడు, నేను కట్ చేయబోయాను, బేట్ అందు తగిలింది, బేట్ కీపర్ కు క్యాచ్ పోయింది.

దురదృష్టం! పార్కు బాలును కొట్టేందుకు చాలా పద్ధతులున్నాయి. డిడాహారణకు, ముక్ ఆడవచ్చు. కొద్దిగా కుడికి తప్పుకుంటే ఎడంబెపున బాలు లేస్తుంది. దానిని మెనుంది గట్టిగా కొట్టవచ్చు!

బలంగా కొడితే - పేటుతో పాటు నీవు తిరుగుతావు. బేట్ కీపర్ కు ఎదురుగా వస్తావు.

ఇప్పుడు యింఛుమింఛు రాత్రి ఎనిమిదిన్నర అయింది. నిద్రపో వాళ్లు తోముకున్నావా?

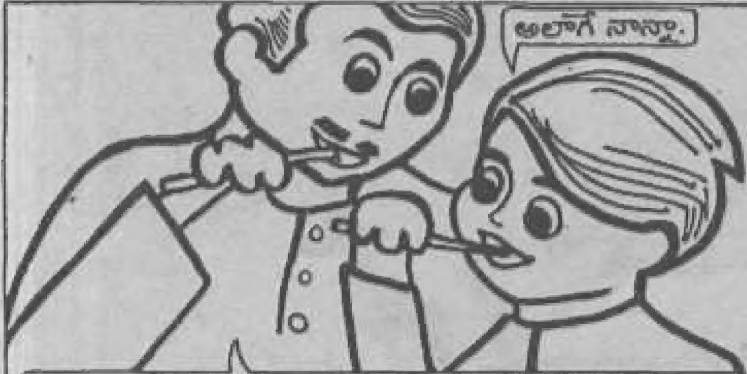
బోం చేశాడో నోరు కడుక్కున్నా నాన్నా

లేదు అబ్బాయి. దంతక్షయ కారకమైన ఆహార అణువులన్నిటినీ తొలిగించేవేయటకు నీవు నీ పళ్లను ప్రతిరాత్రి ప్రతిదినం తోముకోవాలి. నీవు ఇగుళ్లను కూడా రుద్దుకోవాలి.

అలాగే నాన్నా.

మనమిద్దరం ఫోర్ హ్యాంస్ టూత్ పేస్టుతో మన పళ్లను తోముకుంటాం, రా

ఫోర్ హ్యాంస్
దంతవైద్యునిచే
ఫ్లిప్ టెస్టు చేసిన చాక్ బెస్ట్

చందమామ

సంస్థాపకుడు : నాగిరెడ్డి
సంచాలకుడు : 'చక్రపాణి'

ఈ నెల బేతాళకథ [" రాజకుమారుడు "] వింద్రజాలికుడు, ఏ. సి. సర్కార్ రచన. మూఢత్వం నుంచి బయటపడని ప్రజలు మోసగాళ్ళను నమ్మినంత తేలికగా సమర్థులను నమ్మరు. ఈ విషయం ఏప్రిల్ సంచిక, " అమరవాణి " శ్లోకంలో వున్నది. ఇదే సీత " మంత్రించిన నిమ్మకాయ " అన్న కథలో చూస్తాం. జనులకు మేలు చేయగోరేవాడు ఒక్కొక్కసారి తానే మోసం చేయటం అవసరం అవుతుంది.

సంపుటి 55 జూలై '74 సంచిక 1

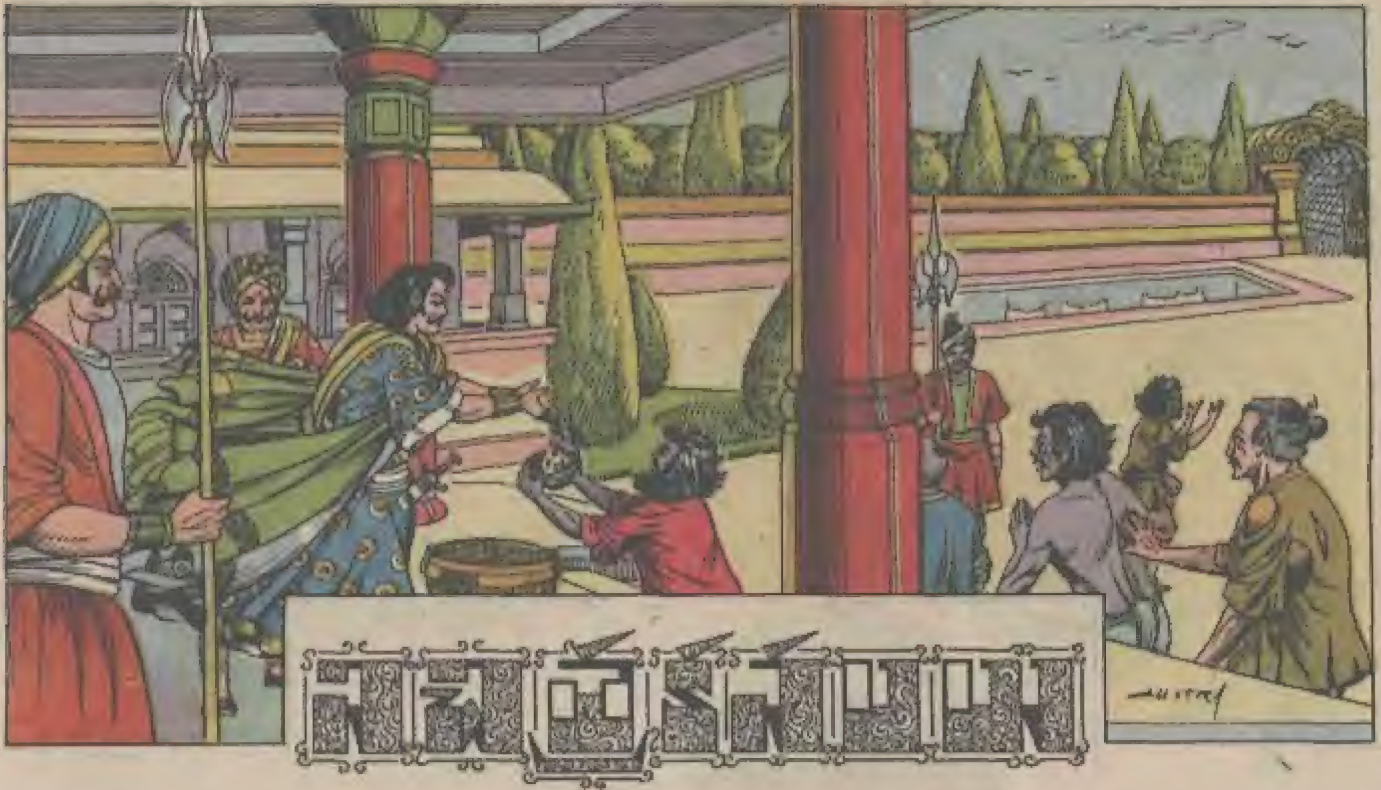

ఆమోలీవారిణి

“ అంగుళ్యా కః కవాటం ప్రహరతి ? ” “ కుటిరే,
మాధవః. ” “ కిం వసంతః ? ”
“ నో చక్రీ. ” “ కిం కులాలో ? ” “ నహి ధరణీధరః. ”
“ కిం ద్విజిహ్వః ఫణేంద్రః ? ”
“ నాహం ఘోరాహిమర్దీ. ” “ కిముత ఖగపతిః ? ”
“ నో హరిః. ” “ కిం కపింద్రః ? ”
ఇత్యేవం సత్యభామాప్రతిజితవచనః
పాతు వ శ్చక్రపాణిః.

సత్యః “ వేలితో తలుపు తట్టేది ఎవరు ? ”
కృష్ణః “ కొంటిపిల్లా, మాధవుణ్ణి. ”
సత్యః “ వసంతుడా ? ” (మాధవు డంటే వసంతు డనే అర్థం కూడా ఉన్నది.)
కృష్ణః “ కాదు, చక్రిని ” (చక్రం ధరించే వాణ్ణి).
సత్యః “ కుమ్మరివా ? ” (చక్రి అంటే కుమ్మరి అనే అర్థం కూడా ఉన్నది.)
కృష్ణః “ కాదు, ధరణీధరుణ్ణి. ” (భూమిని ఉద్ధరించిన విష్ణువును.)
సత్యః “ రెండు నాలుకలు గల నాగరాజువా ? ” (ధరణీధరుడు అదిశేషుడు కూడా.)
కృష్ణః “ ఘోరమైన పామును మర్దించిన వాణ్ణి. ” (ఆ పాము కాళీయుడు.)
సత్యః “ గరుత్మంతుడవా ? ”
కృష్ణః “ కాదు, హరిని. ”
సత్యః “ కోతివా ? ” (హరి అంటే కోతి అనే అర్థం కూడా ఉన్నది.)
ఇలా సత్యభామ చేత మాటలలో ఓడిపోయిన కృష్ణుడు మిమ్మల్ని రక్షించుగాక.

సత్యభామా కృష్ణుల సంవాదం.

కొన్ని వేల సంవత్సరాల క్రిందట శ్రావన్తి నగరాన్ని దానశీలు డనే రాజు పరిపాలి స్తుండేవాడు. అ చుట్టువక్కల రాజు లందరిలోకి దానశీలుడే గొప్ప. ఏమంటే, లక్షల కొలది సైన్యం వుంది. దానదాసీ జనాలకు లెక్కలేదు. ఇక ఆ రాజు ధనా గారం రత్నాలు, మొహరీలు, వజ్రాలు, వైడూర్యాలు మొదలైన అన్ని రకాల వెలలేని మణులతోనూ వెండి, బంగారు ధనరాసులతోనూ నిండి వుండేది. అన్ని టిసీ మించిన అదృష్టం అనుకూలవతి. అపురూప సౌందర్యరాశి అయిన కాంతి రేఖ రాజుకు రాణీ కావటమే. మరో గొప్ప వీషయం ఏమిటి అంటే, ఇంత ఐశ్వ ర్యంతో తులతూగుతున్నా ఆ రాజుకు

ఏకొకనా గర్వం అనేది లేదు. దైవ భక్తి కూడా అపారం. ఇక ఆయన చేసే దానధర్మాలకు అంతలేదు. యాచ కులకు లేదనకుండా ఏదో ఒకటి యిచ్చి పంపేవాడు. ఆ కారణం చేతనే రాజు దానశీలుడు అనే తన పేరు సార్థక పరుచుకున్నాడు.

ఇలా వుండగా కోన్నాళ్ళకు ఒక పెద్ద అవాంతరం వచ్చింది. ఎంతో ఆరోగ్యంగా తిని తిరుగుతున్న రాణీ కాంతిరేఖ వున్న ట్టుండి హఠాత్తుగా చనిపోయింది. రాజు కంటికి మంటికి ఏకధారగా ఏడ్చాడు. ప్రజల దుఃఖానికి అంతలేదు. కాని ఎంత ఏడ్చి, చనిపోయిన రాణీని తిరిగి బతికించటం ఎవరివల్ల అవుతుంది ?

క్రమంగా రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ రాజు, ప్రజలూ కూడా చనిపోయిన రాణిని గురించి తలచటం మానివేశారు. ఇప్పుడు అందరికీ ఒకే ఒక దిగులు పట్టుకుంది. రాణి కడుపున సంతానం కలగక ముందే చనిపోయింది. తమ రాజు తదనంతరం, రాజ్యం పరులపాలు కాకుండా వుండటానికి రాజు తిరిగి వివాహం చేసుకుని, సంతానం పొందటం అవసరం. మంత్రిలూ, సామంతులూ రాజును తిరిగి వివాహం చేసుకోమన్నారు. రాజు ఒప్పుకోక తప్పిందికాదు. ఒక సుముహూర్తాన రాజు తిరిగి వివాహం చేసుకున్నాడు. కాని, దురదృష్టమేమో

కాని రెండవ భార్య కూడా కొద్ది రోజులకే అకస్మికంగా చనిపోయింది.

ఈ వార్త ఆ రాజ్యంలో ప్రజలందరి నేటా పడి, క్రమంగా చుట్టుపక్కల రాజ్యాలకు కూడా పాకిపోయింది. మంత్రిలూ, సామంతులూ ఈ సారి కూడా రాజును తిరిగి మూడో వివాహం చేసుకోమని వేడుకుని, ఎలాగైతేనేం రాజు చేత ఒప్పించకలిగారు. కాని, రాజుకు భార్య అయిన ఇల్లాలు పెళ్ళి అయిన కొద్దీ రోజులకెల్లా చనిపోతూన్న దన్న వార్త విన్న తర్వాత, ఏ తండ్రి చూస్తూ చూస్తూ తన బిడ్డను మృత్యు ముఖంలోకి పంపటానికి ఒప్పుకోగలడు? రాజు పంశియులు కాదుగదా, కడకు సామాన్య సంసారులు సైతం తమ పిల్లను రాజుకు ఇవ్వటానికి ఒప్పుకోలేదు. అయినా పట్టువిడవ కుండా మంత్రిలూ, సామంతులూ దేశం నలుమూలలా యింకా వెతుకుతూనే వున్నారు.

అలా వెతకగా వెతకగా కొన్నాళ్ళకు తన కుమార్తెను ఇవ్వటానికి ఒక పేదరాలు ఒప్పుకున్నది. ఆ పిల్ల బీద పంశంలో పుట్టినప్పటికీ అందచందాలలో ఏ రాజ కుమార్తెకూ తీసిపోలేదు. అతిరూప సౌందర్యరాశి అయిన ఆ పిల్లను చూచి మంత్రిలూ, సామంతులూ ఉప్పొంగి

పోయారు. వెంటనే ఈవార్త రాజుకు
అందజేశారు. ఒక సామాన్య స్త్రీ యీ సారి
తనకు రాణి కాబోతుందని తెలిసినప్పుడు
రాజు విచారించలేదు సరికదా. ఎంతో
సంతోషించి మంత్రులతో, "మృత్యు
దేవతకు బీదలైనా ఒకటే, భాగ్యవంతు
లైనా ఒకటే. ఇంత ఐశ్వర్యంతో తుల
తూగుతున్నా. నా రాణులను రక్షించుకో
గలిగానా? బతికే యోగం వుంటే ఎవ
రైనా బతుకుతారు. కనుక మీరు చూచి
వచ్చిన ఆ స్త్రీని చేసుకోవటానికి నాకు
అభ్యంతరము లేదు," అన్నాడు.

ఇది విన్న మంత్రులు ఉత్సాహభరితు
లైనారు. మరి కొద్ది రోజులకల్లా మంచి
ముహూర్తాన రాజుకూ, ఆ పెదరాలి

కూతురుకూ వివాహం ఏర్పాటు చేశారు.
వివాహం సలక్షణంగా జరిగేవరకూ ఎవ
రికీ గుండెధైర్యం లేదు. ఎందువల్లనంటే,
అంతకుముందు రాజు వివాహం చేసు
కున్న రాణులు కూడా వివాహం అయిన
తర్వాత ఒక వారం తిరక్కుండానే
చనిపోయారు.

కాని యీ సారి అలా జరగలేదు.
క్రమంగా రోజులు, నెలలు ఏ అవాం
తరమూ లేకుండా గడిచిపోయినై. అప్ప
టికి రాజుకూ, మంత్రులకూ, ప్రజలకూ
కొంత ధైర్యం చిక్కింది. నాటినుంచి
ప్రజలు, "ఈ మూడవ భార్యవల్లనైనా
మా రాజుకు సంతానం ప్రసాదించు,
తండ్రీ!" అని దేవుడిని ప్రార్థించసాగారు.

ప్రజల ప్రార్థన దేవుడు విన్నాడు కాబోలు, మరో నెలకల్లా రాణి గర్భవతి అయినట్లు వార్త పొక్కింది. ఈ వార్త విన్న ప్రజల సంతోషానికి మేరలేక పోయింది. ఇక రాజు, అతని పరివారం సంగతి చెప్పేదేమిటి?

క్రమంగా నవమాసాలూ నిండి, మంచి నక్షత్రాన రాణి పద్మముఖి సుఖప్రసవమై ముగ్గురు కవలల్ని కన్నది. కాని తమ వంశోద్ధారకుడుగా ఒక పుత్రుడు పుడతాడని ఎంతగానో ఆశతో ఎదురు చూస్తున్న రాజు, పుట్టిన ఆ ముగ్గురు కవలలూ ఆడపిల్లలే అని విన్నప్పుడు కొంత నిస్పృహ చెందకపోలేదు. అయినా,

రాజు తన నిస్పృహ పైకి ఏ మాత్రం కనబరచలేదు. నాకు మగపిల్లలైనా, ఆడ పిల్లలైనా వీళ్ళే—అనుకొని మనస్సును సమాధానపరుచుకున్నాడు. ఏమైతేనేం, ఆ ముగ్గురు కవలల్ని రాజు, రాణి ఎంతో ఆల్లారుముద్దుగా పెంచుకుంటున్నారు.

ముగ్గురు పిల్లలకూ తల్లిదండ్రులు వరుసగా సుహాసిని, సుఖాపిణి, సుకేశిని అని నామకరణం చేశారు. క్రమంగా ముగ్గురు పిల్లలూ, ఆ ఏటికావిడు పైబడిన కొద్దీ, చక్కటి అందాల బరిణాలుగా తయారవుతున్నారు. ఆ పిల్లల చక్కదనాన్ని చూసిన వాళ్ళు, “ఒక్కొక్క కుమార్తె పదిమంది కొమాళ్ళ పెట్టు!” అని మెచ్చుకొనేవారు.

ఇంతటి ఆనందంలోనూ మధ్య మధ్య ఒక చిన్న అవాంతరం వచ్చి రాజునూ, రాణినీ కంగారు పరుస్తూండేది. ముగ్గురు పిల్లలలోనూ ఎవరో ఒకరు ఏదో ఒక అపాయంలో చిక్కుకోవటం, మళ్ళీ ఎలాగో తప్పకొవటం బరుగుతూ వుండేది.

ఒకసారి సుహాసిని, తండ్రితో తోటలో షికారు చేస్తూండగా ఒక పెద్ద సర్పం ఆ పిల్లను కాటువెయ్యటానికి వచ్చింది. సమయానికి రాజు తన శక్తితో ఆ సర్పాన్ని నరికేశాడే గాని, లేకపోతే ఆ నాటితో సుహాసినికి, లోకానికి ఋణం తీరిపోయేదే.

మరొకసారి సుభాషిణి, తల్లితో నది ఒడ్డుకు ఏకాదుకు వెళ్ళింది. అంత వరకూ ప్రశాంతంగా వున్న నది, ఒక్క సారిగా పొంగి, ఒడ్డున నిలుచున్న సుభాషిణిని లోపలికి ఈడ్చుకు పోయింది. దైవానుగ్రహం వల్ల సరిగా ఆ సమయానికి ఒక పల్లెకారి ఆ చోటికి రావటం, రాణి కంగారుపడుతూ వుండటంచూసి, వాడు నదిలోకి దూకి ఎలాగైతేనేం సుభాషిణిని ప్రాణాలతో బైటికి తెచ్చి బతికించటం జరిగింది. ఆ పల్లెకారే అటు రాక పోతే నాటితో సుభాషిణి నది గర్భంలో కలిసిపోయివుండును.

ఇదేవిధంగా మరొకసారి మూడవపిల్ల సుకేశిని ఒక గండం గడిచి బైటపడింది.

అది ఏమిటి అంటే—ఒక రోజున సుభాషిణి, సుహాసినీ, సుకేశిని కలిసి తోటలో పూలు కోయటానికి వెళ్ళారు. ముగ్గురూ మూడు బుట్టల్లో పూలు కోసుకుని తిరిగి మేడకు బయలుదేరారు. ముందు సుభాషిణి, ఆ పిల్ల వెనక సుహాసినీ, ఆ వెనక సుకేశిని నడుస్తున్నారు. ఇంతలో వున్నట్టుండి సుకేశిని కెవ్వున కేకపెట్టి పడిపోయింది. మిగతా పిల్ల లిద్దరూ హడలిపోయి, తల్లి దగ్గరకు పరిగెత్తి జరిగిన సంగతి చెప్పారు.

తల్లి, వాళ్ళను వెంటబెట్టుకుని సుకేశిని పడివున్న చోటుకు వచ్చిచూడగా, పక్కనే పూలబుట్ట, ఆ పూలలో పాకుతూ వున్న ఒక మండ్రగబ్బ కనిపించినె.

అప్పటికి తెలిసింది రాణికి, మండ్రగబ్బ కుట్టటం వల్లనే సుకేశిని అలా పడి వుంటుందని. దానిని చంపి ఆమె వెంటనే పిల్లను ఎత్తుకుని మేడకు తిరిగి వచ్చింది. అస్థాన వైద్యుడికి కబురంపగా, ఆయన వచ్చి ఏదో మందు వేశాడు. కొంత సేవటికి తిరిగి సుకేశిని లేచి మాటాడ సాగింది.

ఇలా, లేక లేక తమకు కలిగిన ఈ ముగ్గురు పిల్లలలో ఎప్పుడూ ఎవరికో ఒకరికి ఏదో ఒక గండం రావటం చూసే సరికి రాజు మనస్సు పరిపరి విధాల పోయింది. ఆయన తహ తహ లాడి పోయాడు. ఉండబట్టలేక ఒక రోజున

జ్యోతిమ్మణ్ణి పిలిపించి, తన కుమార్తెలు ముగ్గురి బాతకాలు చూపించాడు.

జ్యోతిమ్మడు చాలాసేపు దీర్ఘంగా ఆలోచించి, తర్వాత ఏమీ చెప్పకుండా పూరుకునే సరికి రాజు ఆరాటం మరింత పెచ్చింది. ఆయన జ్యోతిమ్మడితో, "ఏదో అనుమానిస్తున్నట్టున్నారే? ఉన్న దున్నట్టు చెప్పండి. నిజం వెల్లడిస్తారనే ఉద్దేశంతోనే మిమ్మల్ని రప్పించాను." అంటూ అప్యాయంగా జ్యోతిమ్మడి భుజం తట్టాడు.

అప్పుడు జ్యోతిమ్మడు, "ఈ పిల్లలు చాలా ఆంద చందాలతో వెలిగిపోతూ వుంటారు. ఆ నాటికా నాటికి వారి ఆందం వృద్ధి పొందుతుండేగాని, తీసి పోదు. కాని విచారించ వలసిన విషయం ఏమిటి అంటే, వీరి అపురూప సౌందర్యమే వీరికి శత్రువవు తున్నది. వీరు పుట్టిన దగ్గిర్నుంచి ఎప్పుడూ ఏదో ఒక గండం దాటవలసి వస్తూనే ఉండాలే...." అని అగాడు.

జ్యోతిమ్మడి నోటి వెంట వచ్చిన ప్రతి ఒక్క మాటకు రాజు గుండె తరుక్కు పోతోంది. ఆయన కంఠి వెంట ఏకధారగా కన్నీరు కారటం చూచి జ్యోతిమ్మడు మాట మధ్యలో అగాడు. కాని రాజు ఎంత కష్టానికైనా టర్చుకుని

జాతకంలోని నిజా నిజాలు తెలపవలసిందని పట్టు బట్టాడు. ఆయన జ్యోతిషుగ్గుణ్ణి, "అగారేం? చెప్పండి." అని హెచ్చరించాడు.

"నిజం చెప్పి మీ మనస్సు కష్టపెట్టవలసి వచ్చిందే అని విచారిస్తున్నాను," అన్నాడు జ్యోతిషుగ్గుడు.

"ఫరవాలేదు, చెప్పండి. నా చిట్టి తల్లుల్ని నా శాయశక్తులా రక్షించుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తాను. మీరు వున్న సంగతి దాపరికం లేకుండా చెప్పండి," అని దైన్యావస్థతో అడిగాడు రాజు.

అప్పుడు జ్యోతిషుగ్గుడు యిలా చెప్పాడు: "మన అమ్మాయిలకు ఏడేళ్ళు నిండే వరకూ దిన దిన గండం సూరే శ్చాయుస్సు అన్నట్టుగానే వుంటుంది. కాని, ఈ ఏడేళ్ళూ గండాలన్నీ గడిచి బైటపడ్డారంటే యిక మన అమ్మాయిలకు ఎటువంటి భయమూ లేదు. కనుక ఏడేళ్ళు నిండే వరకూ పిల్లలను కంటికి రెప్పలా కాపాడుకో గలిగితే మనం ధన్యు

లమే. ఇంతకు మించి జాతకంలో చెప్ప తగ్గ విశేషం లేదు."

రాజు, జ్యోతిషుగ్గుణ్ణి అనేక విధాల సత్కరించి పంపివేశాడు. తర్వాత రాణీ దగ్గరకు వచ్చి, జ్యోతిషుగ్గుడు చెప్పిన విషయాలన్నీ చెప్పలేక చెప్పలేక ఎలాగో మనసు విడిచి చెప్పాడు. ఎంటూ ఎంటూ రాణీ స్పృహ తప్పి పడిపోయింది.

దాస దాసీలు ఉపచారం చెయ్యగా కొంతసేపటికి రాణీని స్పృహ వచ్చింది. రాజు ఆమెను ఓదారుస్తూ వుండగా, పిల్లల్ని కాపాడుతున్న దాది పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చి, "మన అమ్మాయిలు ముగ్గురూ స్పృహ తప్పి పడిపోయా రమ్మా. తోటలో," అంటూ గొల్లున విడిచింది.

రాణీ కంగారు పడుతూ తోట వైపుకు పరుగెత్తింది. దాది ఆమె వెంటపడింది. అస్థాన వైద్యుడికి కబురు పంపారు. రాజు కూడా తోట వైపుకు పరుగెత్తాడు.

—(ఇంకావుంది)

రాజ కుమారుడు

పట్టువదలని విక్రమార్థుడు చెట్టు పద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టు పైనుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, "రాజా, నీకు ఏ రాజకుమార్తెగాని పరీక్ష పెట్ట లేదు గద? అలాటి పరీక్షలకు అర్థం ఉండదు. అందులో ఎవరు ఎందుకు గెలుస్తారో తెలియదు. ఇందుకు నిదర్శనంగా నీకు హిమబాహు కుమార్తె అయిన హిమానీ స్వయంవరం కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా విను," అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు :

పూర్వం హిమాలయ పర్వతాల మధ్యగా, ప్రవేశించటానికి దుస్సాధ్యమైన ఒక లోయలో హిమగఢం అని ఒక రాజ్యం ఉండేది. దాని చుట్టూ నిట్రమైన కొండలుండేవి. బయటి నుంచి

బేతాళ కథలు

లోయలోకి ఒకే ఇరుకైన కనుమ దారి ఉండటంచేత పైవాళ్ళు ఆ రాజ్యంలోకి సాధారణంగా అడుగుపెట్టేవారు కాదు.

హిమగఢ రాజ్యాన్ని హిమబాహు అనే రాజు పాలించేవాడు. ఆయనకు హిమానీ అని ఒక కుమార్తె కలిగింది. హిమ బాహుడికి మరి వేరే సంతానం కలదని కారణంచేత తండ్రి సింహాసనానికి ఆమె వారసురాలయింది.

హిమానీకి పదహారేళ్ళు నిండగానే తండ్రి ఆమె వివాహం గురించి ఆలోచించసాగాడు. ఆమెకు తగిన వరుణ్ణి చూడటం ఒక పెద్ద సమస్యగా పరిణమించింది. ఎందుకంటే, ఆమెను పెళ్లాడే

వాడు రాజకుమారుడై ఉండాలి; రాజ్య పాలనలో ఆమెకు సహాయపడగలవాడై ఉండాలి. అలాటి వాడి కోసం వెతకాలన్నా తేలిక కాదు. హిమగఢం మిగతా ప్రపంచానికి సంబంధం లేని చోట ఉన్నది. ఇతర దేశాల వాళ్ళు అప్పకష్టాలు పడి ఆ దేశానికి రారు.

అయితే హిమబాహుడి వద్ద పావురాలు ఉన్నాయి. తన కుమార్తెకు వరుడు కావాలని ప్రకటిస్తూ పత్రాలు రాసి, వాటిని పావురాలకు కట్టి, ఆ పావురాలను అన్ని దిక్కులకూ ఆయన పంపాడు.

ఆ కాలంలో సముద్రతీరాన సమతాత దేశం ఉండేది. ఒకనాటి రాత్రి ప్రళయంగా ఉప్పెన వచ్చి ఆ దేశాన్ని ముంచేసింది. రాత్రికి రాత్రే రాజభవనాలూ, పొలాలూ, ప్రజలూ సముద్రం వాత పడిపోవటం జరిగింది. ఇది జరిగిన సమయంలో, సమతాత రాజకుమారుడు, సముద్రసేనుడు అనే పదేళ్ళ బాలుడు ఒక బౌద్ధమతంలో ఉంటూ, విద్యాభ్యాసం చేస్తూ ఉండటం వల్ల బతికి పోయాడు. సమతాతదేశం నామరూపాలు లేకుండా పోవటంతో, ఆ కుర్రవాడు బౌద్ధమతంలోనే ఉండిపోయి, సకల విద్యలలోనూ పారంగతుడయ్యాడు. మతానికి చెందిన బౌద్ధసన్యాసులు అతన్ని

శ్రద్ధగా చూసి, అతనికి అనేక విద్యలతో బాటు ఇంద్రజాలవిద్య కూడా నేర్పారు.

కాలం గడిచిపోయింది. సముద్ర సేనుడు ఇరవై రెండేళ్ళ యువకుడు అయ్యాడు. ఆ సమయంలోనే హిమానీ వివాహ వార్త దేశదేశాలకూ పాకింది. అనేకమంది రాజకుమారులు హిమగఢానికి పోవటానికి ప్రయత్నించి విఫలులైనట్టు కూడా చెప్పకున్నారు. సముద్ర సేనుడు, తాను కూడా ప్రయత్నించి వెళ్ళి, హిమానీ రాజకుమార్తెను పెళ్లాడాలనుకున్నాడు. అతను మతాధిపతి వద్దకు వెళ్ళి తన అభిప్రాయం చెప్పాడు.

"తప్పక వెళ్ళు, నాయనా, నువ్వు రాజకుమారుడివి. నీకు రాజోచిత విద్య

లన్నీ చెప్పాం. కాని, నువ్వు వెళ్ళే చోటికి ప్రయాణం చాలా కష్టం. అక్కడికి ఒకే దారి ఉన్నది. అది కూడా చాలా ప్రమాదకరమైన దారి. మచ్చిక అయిన ఖడ్గమృగం తప్ప నిన్ను ఆ దారిని హిమగఢం చేర్చలేదు." అన్నాడు మతాధిపతి.

మర్నాడే సముద్రసేనుడు వేటకు వెళ్ళి, అరణ్యంలో ఒక ఖడ్గమృగాన్ని వలలు వేసి పట్టి తెచ్చి, వారం రోజులలో మచ్చిక చేశాడు. తరవాత అతను మతం వాళ్ళ వద్ద శలవు పుచ్చుకుని, ఖడ్గమృగం మీద బయలుదేరాడు.

అతను మూడు వారాలపాటు ప్రయాణ పడి ప్రయాణం చేసి, ఎలాగైతేనేం హిమ

గథం చేరాడు. చిత్రమేమిటంటే, అతను అక్కడికి చేరటానికి కొంచెం ముందుగానే హిరకకుమారుడనే రత్నపురరాజకుమారుడు అక్కడికి వచ్చి ఉన్నాడు. ఇద్దరూ రాజుగారి అతిథి భవనంలో కలుసుకున్నారు.

"మీరు ఇక్కడికి ఎలా చేరగలిగారు?" అని సముద్రసేనుడు హిరకకుమారుణ్ణి అడిగాడు.

"విమానంలో దిగాను. మా దేశంలో ఒక గొప్ప శిల్పి ఉన్నాడు. అతను నాకోసం ఒక విమానం చేశాడు. ఇరవై హంసలు అందులో నన్ను అకాశమార్గాన తెచ్చాయి," అన్నాడు హిరకకుమారుడు.

"ఇద్దరు రాజకుమారులు అమ్మయిని పెళ్లాడ వచ్చారు. ఏం చెయ్యాలి?" అని హిమబాహు మహారాజు తన మంత్రిని అడిగాడు.

"ఏం చెయ్యాలి నేనే చూసుకుంటాను. ఆ సంగతి నాకు వదిలిపెట్టు. నాన్నా," అన్నది హిమానీ.

"ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?" అని రాజు అడిగాడు.

"ఒక పరీక్ష పెడతాను. అది ఎలా ఉంటుందో నువ్వే చూస్తావు," అన్నది రాజకుమార్తె హిమానీ.

రాజు ఇద్దరు రాజకుమారులతోనూ, కొద్ది రోజులపాటు విశ్రాంతి తీసుకోమనీ, ఈ లోపల రాజకుమార్తె తన భర్తను తాను వరిస్తుందనీ చెప్పాడు. వాళ్ళు ఇంతవరకు రాజకుమార్తెను చూడనైనా లేదు. ఆమెను చూడాలన్న కోరిక వారికి త్వరలోనే తీరింది.

ఒకరోజు ఉదయం రాజకుమార్తె పరిచారిక వచ్చి హిరకకుమారుణ్ణి రాజోద్ధానానికి తీసుకుపోయింది. ఒక ఛాద చాటునుంచి అతను హిమానీని చూశాడు. అమె ఒక నారింజచెట్టు కింద కూర్చుని ఫలహారం చేస్తున్నది. నారింజచెట్టు నిండా విరగ కానిన పళ్ళున్నాయి. ఫలహారం పూర్తి చేసి ఆమె కొన్ని నారింజ

పళ్ళు తిన్నది. చిట్టచివరకు ఆమె చెట్టు నుంచి ఒక నారింజపండు కోసి అమృత ఫలం చెట్టు కేసి విసిరింది. పెంటనే పరిచారికలు ఆమెకు అమృతఫలం చెట్టు కింద పడక ఏర్పాటు చేశారు. హిమానీ వెళ్ళి దాని మీద పడుకున్నది. అప్పుడు హిరకకుమారుణ్ణి తెచ్చిన పరిచారిక అతన్ని తిరిగి అతిథిగృహానికి తీసుకు పోయింది.

మర్నాడు ఉదయం ఆమె వచ్చి సముద్ర సేనుణ్ణి తీసుకుపోయింది. హిరక కుమారుడు చూసినదంతా సముద్ర సేనుడు కూడా చూసి తిరిగి వచ్చాడు.

రాజకుమారులిద్దరూ తాము చూసిన విషయం గురించి మాట్లాడుకున్నారు.

"రాజకుమార్తె హిమానీకి నారింజ పళ్ళు చాలా ఇష్టం అని తోస్తుంది," అన్నాడు హిరకకుమారుడు.

"అలాగే కనిపిస్తుంది," అన్నాడు. సముద్ర సేనుడు.

ఇంతలో రాజకుమార్తె పరిచారిక తిరిగి వచ్చి, "రేపు ఉదయం రాజకుమార్తె మిమ్మల్ని ఒకరి తరవాత ఒకరి చూస్తుంది. ఆమెకు తగిన కానుక తీసు కుని మరీ వెళ్ళండి. ఆమె మీలో ఎవరిని వరించేదీ మీ రిచ్చే కానుక పైన ఆధార పడుతుందని గుర్తుంచుకోండి," అని చెప్పింది.

ఆమె వెళ్ళిపోగానే ఇద్దరు ప్రత్యర్థులూ దీర్ఘాలోచనలో పడ్డారు.

ఉదయం కాగానే పరిచారిక వచ్చి, హీరకకుమారుణ్ణి రాజకుమార్తె మందిరానికి తీసుకుపోయింది. హీరకకుమారుడు తన ఉత్తరీయం చాటున ఒక నారింజపండు దాచుకుని తీసుకుపోయి, దాన్ని హిమానీకి బహూకరించాడు. ఆమె దాన్ని ఎంతో వినయంతో స్వీకరించి, అతనితో ఆప్యాయంగా సంభాషించి, పంపేసింది. తన కోరిక ఈడెరినట్టే సంతోషిస్తూ అతను తిరిగి వచ్చాడు.

తరవాత రాజకుమార్తెను చూడబోవటం సముద్రసేనుడి వంతు. హిమానీ సమక్షానికి రాగానే అతను తన జేబులో నుంచి ఒక నారింజపండు తీసి, దాన్ని

బల్ల మీద ఉంచాడు. తరవాత అతను మరొక జేబులో నుంచి ఒక రుమాలు తీసి, నారింజపండును తన చేతిలోకి తీసుకుని నారింజపండు మీద రుమాలు కప్పాడు. ఒక్కక్షణం ఆగి అతను తన రుమాలు పైకి తీశాడు. అతని చేతిలో అమృతఫలం ఉండటం చూసి హిమానీ ఆశ్చర్యపోయింది. ఆమెకు అతను ఆ అమృతఫలాన్ని ఇచ్చాడు. ఆమె దాన్ని సంతోషంగా స్వీకరించింది.

"చిన్న ఇంద్రజాలం చేశాను," అన్నాడు సముద్రసేనుడు.

హిమానీ సముద్రసేనుణ్ణి వరించినట్టు ప్రకటించింది. హీరకకుమారుడు హతాశుడయ్యాడు. అతను సెలవు పుచ్చుకొని వెళ్ళిపోతూ, "ఏదో ఇంద్రజాలం చేసి నారింజపండును అమృతఫలంగా మార్చావుట. ఎలా చేశావు?" అని సముద్రసేనుణ్ణి అడిగాడు.

"చూడు," అంటూ సముద్రసేనుడు ఒక నారింజపండు తీసుకుని, దాని తోలును అడుగు నుంచి పైకి ఆరు చోట్ల కత్తితో కోశాడు. తరవాత తోలును సగం దాకా ఒలిచి, లోపల ఉండే తొసలన్నీ తీసేసి, తోలు లోపలిభాగం తుడిచాడు. తరవాత నారింజ తొక్కలోపల ఒక అమృతఫలాన్ని పెట్టి, తొక్కను పూర్తిగా

మూసేశాడు. ఇప్పుడది చూడటానికి నారింజపండు లాగే ఉన్నది. దాన్ని తన ఎడమ చేతిలో పెట్టుకుని, కుడి చేత్తో దాని మీద రుమాలు కప్పి, రుమాలు పైకి తీసేటప్పుడు నారింజ తొక్కను కూడా లాగేశాడు. అతని చేతిలో అమృత ఫలం ఉన్నది.

“ఇంతేనా నీ ఇంద్రజాలం?” అని నవ్వి హీరకకుమారుడు తన హంసల విమానం మీద వెళ్ళిపోయాడు.

తరవాత హిమానీకీ, సముద్రసేనుడికీ వివాహం జరిగింది.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, “రాజా, రాజకుమార్తె హిమానీ గురించి నీ అభిప్రాయం ఏమిటి? ఆమె తనను వరించి వచ్చిన వాళ్ళకు పెద్ద పరీక్ష పెడతానని చెప్పి, చివరకు చిన్న ఇంద్రజాలం చేసిన వాణ్ణి ఎందుకు పెళ్ళాడింది? ఈ సందేహానికి సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పక పోయావే నీ తల బద్దలవుతుంది,” అన్నాడు.

దానికి విశ్రమార్కుడు, “రాజకుమార్తె పెట్టిన పరీక్ష తెలుస్తూనే ఉన్నది. ఆమె నారింజపళ్ళు తినటమూ, నారింజ పండును అమృతఫలం చెట్టు కేసి విసిరి దానికింద విశ్రమించటమూ ఇద్దరు రాజకుమారులూ చూశారు. కాని దాని అంత రార్థం హీరకకుమారుడు గ్రహించలేదు, సముద్రసేనుడు గ్రహించాడు. ఆమె జీవితం ప్రస్తుతం నారింజపండు లాగ, సారంలేని ద్రవం లాగ, ఉన్నది. తన జీవితం గుజ్జుతోకూడిన అమృత ఫలం లాగా మారాలని ఆమె కోరిక. సముద్రసేనుడు అమృతఫలాన్ని తీసుకు పోయి ఇచ్చినా ఆమె అతన్ని తప్పక పెళ్ళాడేదే. కాని అతను తన ఇంద్రజాలంతో నారింజపండును అమృత ఫలంగా మార్చి ఆమె భావాన్ని మరింత స్పష్టంచేశాడు,” అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగ గానే బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

ఒక నాడు రామయ్య మామూలు

ఒక ఊళ్ళో రామయ్య అనే ఆయన ఉన్నాడు. ఆయనకు ఆరవై యేళ్ళు నిండాయి. ఆయన కొడుకు సుబ్బారాయుడు. అతని భార్య దుర్గాంబ. దుర్గాంబకు అంజనేయులు అనే తమ్ముడు ఒకడు ఉన్నాడు. వీరంతా ఒకే కుటుంబంగా జీవిస్తున్నారు.

రామయ్యగారి చేతులకు నాలుగయిదు వందల విలువ చేసే బంగారు మురుగులు ఉన్నాయి. దుర్గాంబ ఎప్పుడూ వాటి వంక ఆశగా చూస్తూండేది. వాటి కోసమైనా తన కొడలు తన కింత గంజి పోస్తుంది తెమ్మని రామయ్య అనుకునే వాడు.

తండ్రి చనిపోయినాక వాటిని చెడగొట్టి, తన పెళ్ళాం ఇష్ట ప్రకారం నగలు చేయించాలని సుబ్బారాయుడు కూడా ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఒక నాడు రామయ్య మామూలు ప్రకారం సాయంత్రంవేళ పొలంలోని మామిడి చెట్టు కింద కూర్చుని, ఏదో ఆలోచనలో పడిపోయి చీకటి పడినదాకా ఇంటికి రావటం ఏమారాడు. చీకటి పడితే ఆయనకు బొత్తిగా చూపు అనదు. ఆలోచన కట్టిపెట్టి ఆయన చుట్టూ కలయజూసి కంగారు పడ్డాడు.

“ఎవర్రా? దగ్గిరలో ఎవరన్నా ఉన్నారా?” అని ఆయన కేకపెట్టాడు. ఎవరైనా సాయంగా వచ్చి తనను ఇంటికి చేరుసారని.

కొంచెం దూరంగా పొలంలో పని చేసుకుంటున్న అంజనేయులు ముసలాయన పెట్టిన కేక విని, ఆయన పరిస్థితి అర్థం చేసుకుని, దగ్గిరికి వచ్చి, కొడవలి ఆయన పీకకు పెట్టి, మారు గొంతుకతో, “మురుగులు ఇచ్చేయ్యి!” అన్నాడు.

చేసేది లేక, రామయ్య తన మురుగులు తీసి అంజనేయులుకు ఇచ్చాడు. వాటిని తీసుకుని అంజనేయులు వెళ్ళి పోయాడు. తరవాత ఎలాగో రామయ్య ఇంటికి చేరాడు.

రామయ్య వద్ద నుంచి మురుగులు కాజేసిన అంజనేయులు కంసాలి కనకరాజు దగ్గరికి వెళ్ళి, "నీకు నగం వాటా ఇస్తాను, ఈ బంగారం అమ్మిపెట్టు," అన్నాడు. కంసాలి సరేనన్నాడు.

పొద్దు పోయి యిల్లు చేరిన మామగారి చేతులు బోడిగా ఉండటం చూసి, దుర్గాంబ ఉండబట్టలేక, మురుగులు ఏవీ అని అడిగింది.

"నీకు నగలు చెయ్యమని కంసాలికి ఇచ్చాను," అన్నాడు రామయ్య సమయస్ఫూర్తితో. దుర్గాంబ సంతోషపడి, తమ కోసం ప్రత్యేకంగా చేసుకున్న వంటకాలు కూడా ఆ రాత్రి మామగారికి వడ్డించింది.

కనకరాజు అర్థరాత్రి అయినా ఏదో పని చేస్తూండటం గమనించి, అతని భార్య మీనాకి లేచి వచ్చి, ఇంత పొద్దు పోయి ఏం చేస్తున్నావని అడిగింది.

భార్యను చూసి కంగారుపడి కనకరాజు చెయ్య కాల్చుకుని, పోయి పడుకోమని ఆమెను కసరాడు. ఆమెకు అనుమానం వేసింది, అయినా వెళ్ళి పడుకున్నది.

దుర్గాంబ కోడికూయక ముందే లేచి కంసాలి కనకరాజు ఇంటికి పరుగు తీసింది. కనకరాజు ఇంట్లో లేడు. కాలవ గట్టుకు వెళ్ళాడు.

"మా మామగారు బంగారు మురుగులు చెడగొట్టి నాకు నగలు చెయ్యమని ఇచ్చారట. నాకు ఫలానా ఫలానా నగలు కావాలి. మీ ఆయన రాగానే ఒకసారి వచ్చి, నాతో మాట్లాడమని చెప్పి," అని మీనాకికి చెప్పి, దుర్గాంబ ఇంటికి తిరిగి వచ్చింది.

కనకరాజు ఇంటికి రాగానే మీనాకి అతనితో దుర్గాంబ చెప్పమన్నట్టు చెప్పింది. అతను మొదట ఆశ్చర్యపడి.

“ఆ సరుకు వారిది కాదులే,” అని తన భార్యకు నచ్చచెప్పాడు.

తాను కంసాలి ఇంటికి వెళ్ళి వచ్చిన సంగతి ఇంట్లో అందరి ముందూ దుర్గాంబ చెప్పింది. ఆమె మాటలు విని అంజ నేయులూ, రామయ్య కూడా ఎంత గానో ఆశ్చర్యపోయారు, కాని ఇద్దరూ బయటపడలేదు.

ఆ తరువాత వీలు చూసుకుని అంజ నేయులు కంసాలి వద్దకు వెళ్ళి, మురుగుల ప్రసక్తి తెచ్చాడు. గుడిసీ, గుళ్ళో లింగాన్నీ కూడా మింగ గల కనకరాజు, “ఏం మురుగులు? నువ్వు నా కేమీ ఇయ్యలేదు. కావలిస్తే న్యాయ

స్థానానికి వెళ్ళు,” అన్నాడు. అప్పటికి అతనికి ఆ మురుగులు రామయ్య వన్న సంగతి కూడా తెలిసింది.

ఈ మాటకు అంజనేయులు తెల్ల బోయి, తాను దొంగ అన్న సంగతి రుజువు చేసుకోలేక, చేసిన దానికి పశ్చాత్తాపపడుతూ, ఇంటి దారి పట్టాడు.

రామయ్య మాత్రం రహస్యంగా తన కొడుకుతో, తన మురుగులు క్రితం సాయంకాలం ఎవరో బలాత్కారంగా తీసుకున్నారనీ, చూపు ఆనక తాను ఆ మనిషిని గుర్తుపట్టలేక పోయినాననీ చెప్పాడు.

ఈ మాట చెవిని పడిన అనంతరం సుబ్బారాయుడు, తన బావమరిది అంజ నేయులు కంసాలి ఇంటికి వెళ్ళి రావటం ఒక కంట కనిపెట్టాడు.

అంజనేయులు వచ్చి కనకరాజుతో మాట్లాడటప్పుడు తలుపు చాటున పొంచి ఉండి, కనకరాజు భార్య మీనాక్షి అంతా విని, సంగతి గ్రహించింది. పుట్టింటి వారు మీనాక్షికి ఏమీ పెట్టలేదని కనక రాజు ఎప్పుడూ సాధించే వాడు. ఆ సాధింపులు వినలేక పోయేది మీనాక్షి. కిందటి రాత్రి తన భర్త కరిగించిన బంగారం తాను కాజేసి, తన పుట్టింటి వారికిచ్చి నగలు చేయించి తెచ్చుకుంటే తన భర్త

సాధింపులు కట్టుపడతాయని ఆమె అనుకున్నది. భర్త అలా బయటికి వెళ్ళగానే మీనాక్షి బంగారం సంగ్రహించి తన బొడ్డులో దాచుకున్నది.

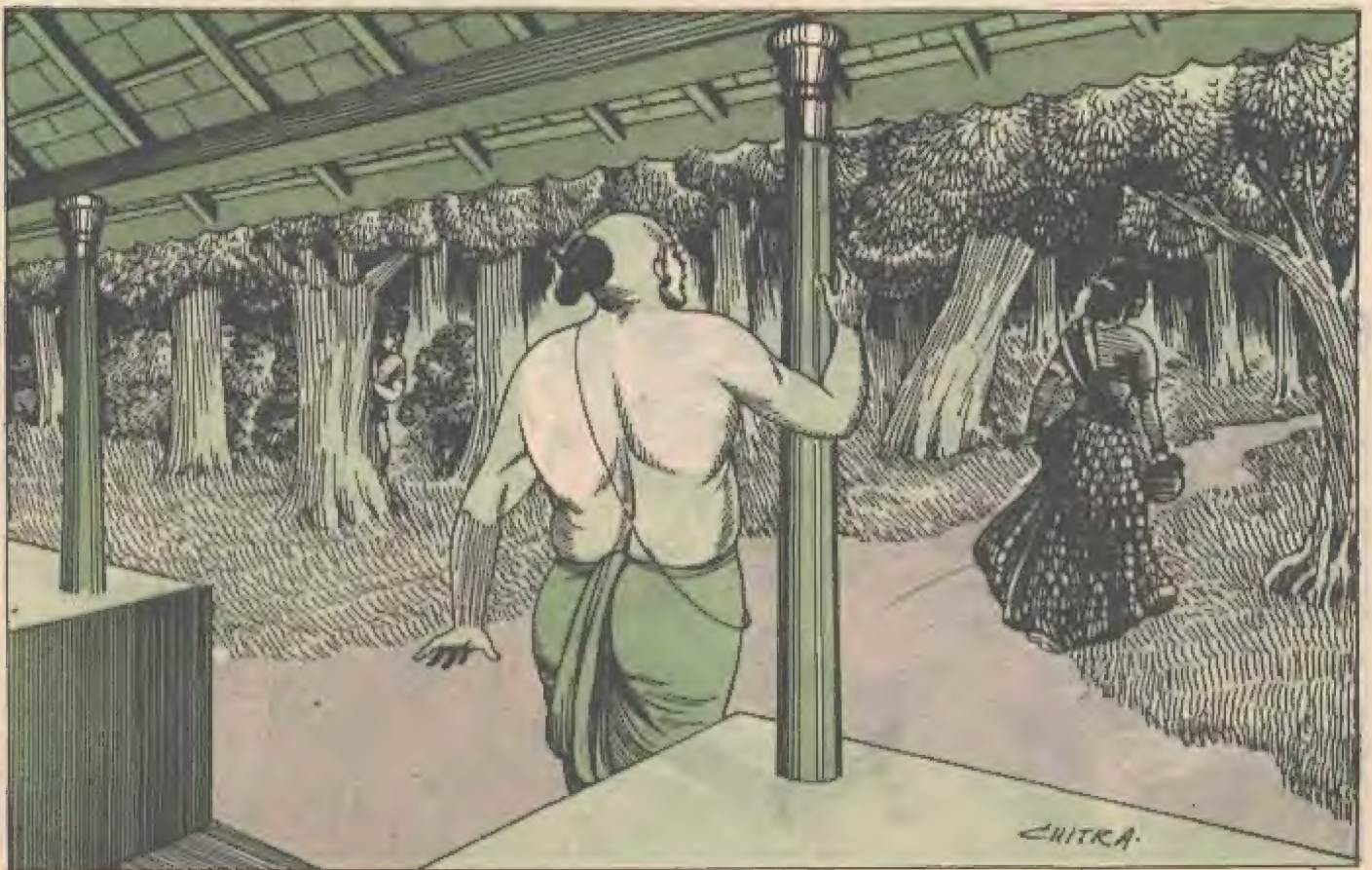
బయటి పని ముగించుకుని ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, కనకరాజు, బంగారం కనపడక పోయేసరికి, తన పెళ్ళాం మీద ఎగిరిపడ్డాడు. తనకు దాని ఉపేతెలియదని ప్రమాణాలు చేసింది మీనాక్షి.

కనకరాజు తనకు చేసిన మోసానికి, అతన్ని చంపి కని తీర్చుకోవాలని ఆంజనేయులు అర్థరాత్రివేళ కనకరాజు ఇంటికి వచ్చి, ఇంటి బయట గల చెట్లలో ఒకదాని చాటున పొంచి, అవకాశం కోసం చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

మొరుగుల విషయంలో ఆంజనేయులుకూ, కనకరాజుకూ ఏదో సంబంధం ఉందని అనుమానించిన సుబ్బారాయుడు, ఆంజనేయులును వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెడుతూ ఉండి, అతని వెనకనే తాను కూడా వచ్చి, ఒక పొద చాటున దాగి ఆంజనేయులు మీదనే దృష్టి ఉంచాడు.

ఇంట్లో ఉన్న బంగారం ఇంట్లోనే మాయమయిందంటే అది భార్య పనే అనుకుని, నిద్రపోతున్నట్టు నటించి, పెళ్ళాన్ని కనిపెట్టసాగాడు కనకరాజు.

బంగారం తన వద్దనే ఉండటం మంచిది కాదనుకుని మీనాక్షి చెంబుతో నీళ్ళు పట్టుకుని, చల్లగా ఇంటి నుంచి

బయటికి వచ్చి, ఊరు చివరకు బయలు దేరింది. దొంగనిద్ర నటిస్తున్న కనక రాజు ఆమె వెనకనే బయలుదేరాడు.

వాళ్ళిద్దరినీ చూసి, వాళ్ళు ఎక్కడికి పోతున్నదీ అర్థంగాక, అంజనేయులు కనకరాజు వెనకగా తాను కూడా బయలు దేరాడు. అంజనేయులు వెనకగా సుబ్బా రాయుడు కూడా బయలుదేరాడు.

ఈ నలుగురిలో ఎవరికీ తమ వెనక ఎవరో వస్తున్న సంగతి తెలియదు. మీనాక్షి తాను ఒంటరిగా పోతున్నాననే అనుకున్నది. కనకరాజు తన భార్యను తాను ఒక్కడే అనుసరిస్తున్నా నను కున్నాడు. అలాగే అంజనేయులుకు తన ముందున్న ఇద్దరూ తెలుసుగాని, తన వెనక వస్తున్న సుబ్బారాయుడి సంగతి తెలీదు.

ఈ నలుగురూ పిల్లల లాగా ఒకరి వెనకగా ఒకరు పోతూండటం వీధిలో అరుగు మీద నిద్రపోతున్నట్టు పడుకుని ఉన్న ఒక వ్యక్తి గమనించి, సుబ్బా

రాయుడి వెనకగా ఎవరూ లేకపోవటం చూసి, తాను అతనివెంట బయలుదేరాడు.

మీనాక్షి ఊరి చివర పాడుబద్ద దేవా లయం దగ్గర అగి, అక్కడ చిన్న గుంటలో బంగారం ఉంచి, దాని మీద ఇంత మట్టి కప్పి, ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. వెంటనే మిగిలిన ముగ్గురూ ఆ గుంట మీదికి ఒక్కసారిగా దూకి, దాని కోసం తన్నుకోసాగారు.

ఇంతలో, "అగండి!" అని వెనక వచ్చిన మనిషి గట్టిగా గర్జించాడు.

ముగ్గురూ వెనక్కి తిరిగిచూసి, ఆ కేక పెట్టినది ఆ ఊరి రాజు అని గ్రహించి, ఆయన కాళ్ళమీద పడ్డారు. రాజు వాళ్ళ కథ అంతా విని, బంగారాన్ని దొంగిలించి నందుకు అంజనేయులునూ, తోడు దొంగ అయి, నమ్మక ద్రోహం చేసినందుకు కనకరాజునూ శిక్షించి, బంగారాన్ని రామయ్యకు తిరిగి ఇప్పించాడు. కాల క్రమాన దుర్గాంబ ఆ బంగారంతో నగలు చేయించుకున్నది.

అతివాగుడు

ఒక ఊళ్ళో ఒక ధనికుడికి గౌరి అని కూతురు ఉండేది. ఆమె చాలా అందమైనది, చురుకైనదీనూ. ఆమెలో ఉన్న దుర్గుణం ఏమిటంటే, మాట్లాడకుండా ఒక్క క్షణమైనా ఉండలేదు. అతివాగుడు అనర్థదాయక మని తల్లి ఎంత చెప్పినా, గౌరి తల కెక్కలేదు. ఆమె ఉద్దేశంలో ఎక్కువగా మాట్లాడటం ఒక గొప్ప కళ, చెడ్డ అలవాటు కానేకాదు.

పెళ్ళిచేసుకుని, భర్త వెంట వెళ్ళిపోయిన తరువాత కూడా ఆమె తన అలవాటు మానుకునే అవసరం కలగలేదు. ఎందుకంటే, ఆమె పొరుగున ఆమె వంటి వారే మరి నలుగురు ఉన్నారు. గౌరి భర్తలాగే వారి భర్తలు కూడా రాజుగారి కొలువులో ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. వాళ్ళు వెళ్ళగానే ఆడవాళ్ళందరూ చేరి కబుర్లు మొదలుపెట్టేవారు.

గౌరికి పొరుగున శారద అనే ఆమె ఉండేది. ఆమె ఈ జట్టులో కలిసేది కాదు. అందుచేత ఈ అయిదుగురికి శారదను చూస్తే తేలిక భావం ఉండేది: ఆమెను గురించి వాళ్ళు వీలయినంత తక్కువచేసి, మాట్లాడుకునే వారు.

ఒకసారి అయిదుగురు ఆడవాళ్ళూ మాట్లాడు కుంటూ ఉండగా గౌరి కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది. మిగిలిన నలుగురూ కంగారు పడిపోయి, ఏం చెయ్యాలో తెలిక వీధిలోకి వచ్చారు. ఆ సమయంలో అటుగా వెళుతున్న శారద వాళ్ళ ముఖాలను బట్టి ఏదో జరిగిందని గ్రహించింది. ఆమె అడిగిన మీదట వాళ్ళు గౌరి సంగతి చెప్పారు. శారద లోపలికి వెళ్ళి, గౌరి ముఖాన నీళ్ళు చల్లి స్పృహ తెప్పించి, నాడి చూసినవ్వతూ, "నువ్వు తల్లివి కాబోతున్నావు."

మర్నాడు గౌరి మిగిలిన ఆడవాళ్ళతో ఈ మాట చెప్పినప్పుడు వాళ్ళు, "ఈన్ని దుస్తులు అల్లటం బ్రహ్మవిద్య ఏమీ కాదు. మనం అల్లినవి కొన్నవాటంత అందంగా ఉండవు. డబ్బు కక్కుర్తికొద్దీ ఆ శారద చాలా పనులు తానే చేసుకుంటుంది. ఏం చేస్తుంది, పాపం? మనలా డబ్బున్నదికాదు!" అని తేల్చారు.

శారద పాదుపరి అన్న సంగతి గౌరి గుర్తించింది. ఆమె పాడి చేస్తుంది; పిడకలు తయారు చేస్తుంది; దొడ్లో కూరలు పండించి, ఎక్కువగా ఉన్నప్పుడు గౌరిలాటి ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళకు ఇస్తుంది; తన భర్తకు అంగీలూ, తనకు రవికలూ కుట్టుకుంటుంది; చిన్న చిన్న రోగాలకు స్వయంగా వైద్యం చేసుకుంటుంది.

ఇలా ఉండగా గౌరికి ఆమె భర్త ఒక రహస్యం చెప్పాడు. రాజుగారి పైన హత్యా ప్రయత్నం జరిగింది. ఈ పరమ రహస్యం తనకు తెలిసినందుకు గర్వపడుతూ గౌరి భర్త, దాన్ని ఎవరికి చెప్పవద్దని భార్యను హెచ్చరించాడు.

అయితే ఈ రహస్యం గౌరి నేట రెండు రోజుల పైన దాగలేదు. మూడోనాడు ఆమె ఈ రహస్యాన్ని తన స్నేహితు రాళ్ళకు చెప్పి, దాన్ని మరెవరికి చెప్పవద్దని కోరింది. అదే షరతు మీద వాళ్ళు

కోంచెం జాగ్రత్తగా ఉండు," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

శారద చెప్పినది నిజమే అయింది. గౌరి గర్భిణిగా ఉండి పుట్టింటికి పోయి, పండంటి కొడుకును ఎత్తుకుని తిరిగి వచ్చింది. వస్తూనే ఆమె తనకు తెలిసిన వారందరినీ పిలిచి విందు చేసింది. అందరూ ఏవేవో బహుమతులు తెచ్చారు. అన్ని బహుమతులకన్న శారద తెచ్చిన బహుమానం గౌరిని ఎక్కువ ఆకర్షించింది. శారద తన కొడుక్కు సరిపోయే ఉన్ని దుస్తులు తెచ్చింది. వాటిని శారద స్వయంగా తయారు చేసిందని తెలిసి గౌరి ఆశ్చర్యపోయింది.

మరికొంత మందికి ఆ రహస్యాన్ని చెప్పే శారు. నాలుగు రోజులు తిరగకుండానే ఆ రహస్యం నగరమంతా పాకిపోయింది.

అయిదో రోజు రాజభటులు గౌరి భర్తను తీసుకుపోయి కారాగృహంలో పెట్టారు. గౌరి లబోదిబో మంటూ ఏడ్చింది. అందువల్ల ప్రయోజనం లేక పోయింది. ఆమె భర్త రాజుగారి అగ్ర హానికి పాత్రుడయే సరికి అందరూ ఆమెను చూడరావటానికే భయపడ్డారు. అయితే, ఈ సంగతి తెలియగానే శారద గౌరిని చూడవచ్చి, తాను చేతనైన సహాయం చేస్తానని హామీ ఇచ్చి, గౌరికి కాస్త భైర్యం ఇచ్చింది.

ఆమె తన యింటికి వెళ్ళి, తన భర్తతో జరిగినదంతా చెప్పి, గౌరి భర్తను కాపాడేటందుకు ఒక మార్గం కూడా సూచించింది. శారద భర్త రాజును చూడబోయాడు. రాజు తన రహస్యం బయటపడి నందుకు చాలా కోపంగా ఉన్నాడు. అందుచేత ఆయన గౌరి భర్తను రాజద్రోహిగా పరిగణించి, అతనికి మరణ శిక్షగాని, దేశబహిష్కరణగాని విధించే ఉద్దేశంతో ఉన్నాడు.

శారద భర్తను చూడగానే రాజు, "ఏమిటి పని?" అని చిరాకుగా అడిగాడు.

చందమామ

"మహారాజా, ఒక దొంగ కేవలమూ డబ్బు కోసమే ఒక యింట దొంగ తనం చేశాడను కోండి. వాడు దొంగిలించిన సంచిలో డబ్బు మాత్రమే ఉంటే వాడు మామూలు దొంగ అవుతాడు; అందులో రహస్య రాజకీయపత్రాలు కూడా ఉంటే రాజద్రోహి అవుతాడు. నిజం ఎలా తెలుసుకోవడం?" అని శారద భర్త అడిగాడు.

"ఈ మాట ఎందుకు చెబుతున్నావు?" అని రాజు అడిగాడు.

"మీరు రాజద్రోహి అనుకునే వ్యక్తి నిజంగా రాజద్రోహి కాదు. అతను తన భార్యను నమ్మి రహస్యం చెప్పాడు.

అమెకు అతిగా మాట్లాడే అలవాటు ఉండడం వల్ల ఆ రహస్యాన్ని దాచలేక పోయింది," అన్నాడు శారద భర్త.

"నేను నమ్మను. ఎంత అతిగా మాట్లాడే వారయినా రహస్యాన్ని దాచలేకపోరు," అన్నాడు రాజు.

"తమరు మన్నించే టట్టుంటే సాహసించి ఒక సూచన చేస్తాను. మహారాణి గారికి ఏదన్నా రహస్యం చెప్పి చూడండి. మీరు పరీక్ష చేస్తున్నట్టు ఎవరికీ తెలియనివ్వక, నాలుగు రోజులు వేచిచూడండి," అన్నాడు శారద భర్త.

అతని మాటల్లో కొంత సబబు ఉన్నట్టు తోచి రాజు అతను చెప్పినట్టే చేశాడు. మహారాణికి కూడా అతిగా వాగే దురలవాటున్న సంగతి అందరికీ తెలుసు. రాజు అమెకు చెప్పిన రహస్యం దాగలేదు.

రాజు తన తప్పు గుర్తించి, గౌరీ భర్తను చెరవిడిపిస్తూ, భార్య విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండమని హెచ్చరించాడు. అంతేగాక, అతివాగుడు వల్ల కలిగే

అనర్థాలను గురించి శిలాశాసనాలు దేశమంతటా వేయించాడు.

తన భర్తకు విముక్తి కలిగాక గౌరీ శారదకు ఎన్నో విధాలుగా కృతజ్ఞత చెప్పకుని, "నువు నాకు ఎన్నో ఉపకారాలు చేసినా కూడా, మేం నిన్ను గురించి నిందా పూర్వకంగా మాట్లాడు కోవటం మానలేదు, ఎందువల్ల నంటావు?" అని అడిగింది.

"అతిగా మాట్లాడటమే అందుకు కారణం. మాట్లాడటానికి ఏదో విషయం కావాలి గద. ఏదీ దొరక్కపోతే, తెలిసిన వాళ్ళను గురించి చెడ్డగా మాట్లాడుకోవడం మొదలు పెడతారు. అందువల్ల అకారణంగా ద్వేషాలు పెరుగుతాయి," అన్నది శారద.

గౌరీకి జ్ఞానోదయమయింది. ఎక్కువగా మాట్లాడక పోవడం వల్లనే శారద ఎన్నో విద్యలలో ఆరితేరిందని గ్రహించి అమె, తన అతివాగుడు కట్టిపెట్టి, శారద దగ్గర ఎన్నో విద్యలు నేర్చుకున్నది.

ప్రతిక్రియ

ఒక ఊళ్ళో భుజంగరాయుడు అనే ధని కుడు ఉండేవాడు. అతను మహాదుష్టుడు. ఆ గ్రామంలోనే పుల్లయ్య అనే రైతు నివసించేవాడు. పుల్లయ్యకు తండ్రి రెండేకరాల భూమి ఇచ్చి పోయాడు. పుల్లయ్య ఆ భూమిని సాగుచేసుకుంటూ, ఒక చిన్న వ్యాపారం కూడా చేసుకోవాలనుకున్నాడు. అందుకు డబ్బు కావాలి గనక పుల్లయ్య భుజంగాన్ని అప్పు అడిగాడు. పుల్లయ్య భూమి తాకట్టుపెట్టుకుని భుజంగం డబ్బు ఇచ్చాడు.

పుల్లయ్య అనేక కష్టాలు పడి, పొట్ట కట్టుకుని, ఏదో విధంగా భుజంగం అప్పులో సగం డబ్బు సంపాదించి, ఆ డబ్బు చెల్లు వేసుకుంటే మిగతాది నింపాడిగా ఇస్తా నన్నాడు. అందుకు భుజంగం ఒప్పుకోక, బాకీ అంతా ఒక్కసారే చెల్లు వెయ్యమన్నాడు. చేసేది లేక, పుల్లయ్య

ఆ డబ్బును తిరిగి ఇంటికి తీసుకుపోయి దాచిపెట్టి, మిగతా డబ్బుకూడా పోగు చెయ్యటానికి మరింతగా శ్రమపడసాగాడు.

ఒకనాడు, పుల్లయ్య వ్యాపారం నిమిత్తం పొరుగుూరు వెళ్ళి ఉన్న సమయంలో, పుల్లయ్య ఇంటికి ఎవరో గురువుట భార్యన మేతంగా వచ్చాడు. పుల్లయ్య భార్య వాళ్ళకు ఎంతో ఆదరం చూపింది. వాళ్లు పుల్లయ్య కుటుంబానికి గల కష్ట సుఖాలన్నీ తెలిసినట్టుగా మాట్లాడేసరికి, పుల్లయ్య భార్య, "నిజమే, స్వామీ, మా కష్టాలన్నీ మీకు తెలుసు గనక వాటి నుంచి బయటపడే మార్గం చూపించండి," అని గురువును వేడుకున్నది.

అందుకు గురువు సమ్మతించి, పుల్లయ్య భార్య కళ్ళకు పట్టికట్టి, ఏదో మంత్రం చదివాడు. చాలాసేపు అయాక ఆ పట్టి తీసి, "ఈ పట్టి నలభైరోజుల

పాటు రాత్రులప్పుడు కట్టుకుని పడుకుంటే, భూమిలో ఉన్న ధనరాసులన్నీ కనిపిస్తాయి," అని ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

తరవాత చాలా రోజులకు పుల్లయ్య భుజంగానికి ఇవ్వవలసిన మిగతా డబ్బు కూడా పోగుచేసి, తాను ముందు దాచి ఉంచిన డబ్బు కోసం చూస్తే అది కనబడలేదు. అతను భార్యను దబాయించాడు. అమె నివ్వేరపోయింది. ఇంట్లో దాచుకున్న సొమ్ము ఎలా పోయినదీ ఇద్దరికీ అర్థం కాలేదు.

పుండు మీద కారం చల్లినట్టుగా ఈ సమయానికే భుజంగం పుల్లయ్యను

బాకీ తీర్చమని, వడ్డీయే అసలుకు సమానం అవుతున్నదని తొందర చెయ్యసాగాడు. బాకీ తీర్చగలనన్న నమ్మకం పుల్లయ్యకు లేకుండా పోయింది. అతను తన ప్రస్తుత పరిస్థితి అంతా భుజంగానికి చెప్పాడు.

"అలా అయితే ఒక పని చెయ్యి. మనం జూదం ఆడదాం. గెలిచావా, నీ బాకీ తీరిపోతుంది. పోతే ఎటూ గానీ నీ డబ్బు పోతుంది," అన్నాడు భుజంగం.

ఎవరేం చెప్పినా చేసేస్థితిలో ఉన్న పుల్లయ్య సరేనన్నాడు. ఇద్దరూ జూదం ఆడారు. పుల్లయ్య ఆటలో ఓడి, తన బాకీ రద్దుకాకపోగా, తన దగ్గర ఉన్న దంతా పోగొట్టుకున్నాడు.

ఇంక చేసేది ఏమీలేక పుల్లయ్య తన పాలాన్ని భుజంగానికే వదిలేసి, బతుకు తెరువు చూసుకోవటానికి భార్యతోసహా వేరే ఊరు బయలుదేరాడు. ఆ సమయంలో పుల్లయ్యకు భార్య, గురువు వచ్చి తన కళ్ళకు పట్టికట్టిన సంగతి చెప్పింది. అప్పుడే తన ఇంట దొంగతనం జరిగి ఉంటుంది. ఇది భుజంగం పనే అని పుల్లయ్య రూఢి చేసుకున్నాడు. కాని ఇప్పుడు తాను చేయగలది ఏమీ లేదు. భుజంగం ఇలాటి కుయుక్తులతో ఎంతో మంది రైతుల పాలాలు కాజేశాడు.

తాను చేరిన ఊరిలోనే ఒక షావుకారు వద్ద పుల్లయ్యకు పని దొరికింది. పుల్లయ్య పనిలో చేరిన కొద్ది రోజులకు షావుకారు తన పొలంలో బావి తవ్వించటం ప్రారంభించాడు. అందుకు ఒక కూలీల జట్టును మాట్లాడుకున్నాడు. ఆ జట్టుకు పెద్ద సూరయ్య అనేవాడు. తవ్వకం జరిగే చోట పుల్లయ్య కూడా ఉండేవాడు.

ఒకనాడు పని జరుగుతూండగా సూరయ్య తాను తవ్వటం అకస్మాత్తుగా మానేసి, కూలీలందరినీ పని మానమని, "ఈ దినానికి ఇంతే పని," అని అందరితో సహా తానుకూడా వెళ్లిపోయాడు. ఇదంతా పుల్లయ్య కనిపెట్టుతూనే ఉన్నాడు. సూరయ్య పలుగుకు ఏదో ఖంగుమని తగిలిందనీ, అది ఇతర కూలీలు గమనించలేదనీ, ఆ కారణం చేతనే సూరయ్య అందరినీ పని మాన్పించాడనీ పుల్లయ్య ఊహించాడు.

చీకటి పడగానే పుల్లయ్య భయంకరమైన వేషం వేసుకుని, బావి తవ్వే స్థలానికి సమీపంలో ఉన్న ఒక చెట్టు చాటున దాక్కున్నాడు. కొంత రాత్రి గడిచిన మీదట, పుల్లయ్య అనుమానించి నట్టే, సూరయ్య బావి తవ్వే చోటికి వచ్చాడు. అకస్మాత్తుగా పుల్లయ్య చెట్టా చాటునుంచి భయంకరాకారం తన

ఎదటికి వచ్చే సరికి, సూరయ్య భయంతో వణికిపోయాడు.

"నరుడా, నీవు నా ధనము తీసుకోవటానికి వచ్చావు. నాకు బలి ఇయ్యక నువు దాన్ని ముట్టలేవు. వెళ్ళు! మూడు గ్రె పాతెళ్ళనూ, మూడు కోళ్ళనూ తీసుకురా," అని పుల్లయ్య రంకెలు పెట్టాడు.

"అలాగే, స్వామి!" అంటూ సూరయ్య అక్కడి నుంచి పరిగెత్తి పోయాడు.

సూరయ్య కనుమరుగు కాగానే పుల్లయ్య తనవేషం తీసివేసి, షావుకారు ఇంటికి వెళ్ళి, సంగతంతా చెప్పి, ఆయ

నను వెంటబెట్టుకుని బావి తవ్వే చోటికి వచ్చాడు. సూరయ్య తవ్వచూ తవ్వతూ పని నిలిపినచోట పుల్లయ్య తవ్వేసరికి ఒక హండా బయట పడింది. దాని నిండా వెండి బంగారాలూ, మణి మాణిక్యాలూ ఉన్నాయి.

ఇద్దరూ కలిసి అతి కష్టం మీద ఆ హండాను పైకి తీసి, షావుకారు ఇంటికి చేరవేశారు. షావుకారు పుల్లయ్య చేసిన మేలుకు కృతజ్ఞతగా ఏం కావాలో కోరుకో మన్నాడు.

“మీ సొత్తు మీకు దక్కింది, అంతే చాలు. నా సొత్తు మా పూరి భుజంగం కాజేశాడు,” అంటూ పుల్లయ్య తనకు

జరిగిన అన్యాయమంతా షావుకారుకు చెప్పాడు.

షావుకారు కొంచెం ఆలోచించి, “మీ భుజంగంగానికి ప్రతిక్రియ చేద్దాం,” అన్నాడు.

తరవాత కొద్ది రోజులకు భుజంగం ఉండే వీధిలోకి ఒక ధనికుడు కొత్తగా దిగి, ఒక మేడ అద్దెకు తీసుకున్నాడు. ఒకనాడు ఆ ధనికుడి నౌకరు ఒకడు భుజంగం వద్దకు వచ్చి, నాలుగు బంగారు నాణాలకు చిల్లర ఇయ్యమని అడిగాడు.

వాటిని చూడగానే భుజంగం కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. “ఇవి ఎక్కడివిరా నీకు?” అని అడిగాడు.

“మా షావుకారువి, దొరా. వారికి చిల్లర కావాలిట!” అన్నాడు నౌకరు. తరవాత వాడు భుజంగంతో రహస్యంగా, అట్లాంటివి తన యజమాని దగ్గర చాలా ఉన్నాయని చెప్పాడు.

ఈ సంగతి విన్న మీదట భుజంగానికి ఆ ధనికుడి స్నేహం చేసుకోవాలని బుద్ధి పుట్టింది. అతను ధనికుడి పరిచయం సంపాదించి, స్నేహపూర్వకంగా అతని పూర్వోత్తరాలు రాబట్టాడు. ఆ ధనికుడి వద్ద ఉన్నదబ్బంతా అతని సొంతం కాదు.

“ఇది పరమరహస్యం. మా తండ్రి రాజాస్థాన శిల్పి. ఆయన రాజుగారి

ధనాగారానికి ఒక రహస్య ద్వారం తెలుసుకుని, నాకు చెప్పాడు. అ ధనం కొంత సంగ్రహించి నేను ఇక్కడికి వచ్చే శాను," అన్నాడు ధనికుడు భుజంగంతో.

"మీరు అక్కడే ఎందుకు ఉండ లేదు?" అని భుజంగం అడిగాడు.

"అక్కడే ఉంటే మళ్ళీ మళ్ళీ ధనా గారం నుండి ధనం తీసుకురావాలని నాకు దుర్బుద్ధి కలగవచ్చు. దురాశ దుఃఖం చేటు. నేను ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పట్టుబడవచ్చు కూడా. ఈ తెచ్చిన డబ్బుతో ఇక్కడ ఒక కర్మాగారం నెల కొల్పి, సుఖంగా జీవితామనుకున్నాను."

అని చెప్పి, అ ధనికుడు తాను తెచ్చిన ధనాన్ని భుజంగానికి చూపించాడు. అది చూసిన మీదట భుజంగానికి ధనికుడి మాటలలో గట్టి నమ్మకం ఏర్పడింది. అలాంటి నిధి రాజుల వద్ద తప్ప మరె క్కడా ఉండదు.

భుజంగం అ ధనికుడితో స్నేహం మరింత పెంచుకుని, ఒకనాడు అతనితో, "ఆ రాజుగారి ధనాగారం నుంచి నేను కూడా ధనం తెచ్చుకునే భాగ్యం ఒక్క సారి కలిగించకూడదా? మీ మేలు ఎన్నటికీ మరవను," అన్నాడు.

"అబ్బో, దానికి చాలా కట్టు దిట్టా లున్నాయి. మా నాయనతో ఏం చెప్పేది?

కాని నువ్వు ఒక పని చెయ్యవచ్చు. మేము ఇక్కడ ఒక పంచదార కర్మా గారం నెలకొల్పుదా మనుకుంటున్నాం. దానికి నూరు ఎకరాల చెరుకు పంట కావాలి. నువ్వు మా పేరిట నూరు ఎక రాలు రాసియిస్తే, మా నాన్నను ఒప్పించి నీకు రహస్యం చెప్పగలను," అన్నాడు ధనికుడు.

భుజంగం, "సరే లెండి. ఎవరు మాత్రం భృతిలేనిదే పనిచేస్తారా?" అని. మర్నాడు అ ధనికుడి పేర నూరు ఎక రాల పొలం రాసిన పత్రం తీసుకు వచ్చాడు. ఇద్దరూ రహస్యంగా ఒక గదిలో చేరి మాట్లాడుకో సాగారు. ధని

కుడు భుజంగం రాసి ఇచ్చిన పత్రం తీసుకుని పరిశీలిస్తున్నాడు.

ఆ సమయంలో తలవని తలంపుగా ఒక ప్రభుత్వోద్యోగి ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అతన్ని చూడగానే ధనికుడు తాను చూస్తున్న పత్రాన్ని చప్పున జేబులో దాచుకున్నాడు.

ఆ అధికారి ధనికుడితో, "నీ రహస్యం తెలిసి పోయింది. పద, రాజుగారి దగ్గిరికి. నిన్ను రాజుగారు. ఉరికంబం ఎక్కించ బోతున్నాడు," అని, గుడ్లు అప్పగించి చూస్తున్న భుజంగాన్ని చూసి, "వీడెవడు? నీ తోడు దొంగ? వీణ్ణి కూడా నీ వెంట తీసుకురా!" అన్నాడు.

"అతను, పాపం, ఏమీ ఎరగడు. చుట్టపు చూపుగా వచ్చిన పెద్ద మనిషి," అంటూ ధనికుడు అధికారితో ఏమేమిటో చెప్పతూండగా భుజంగం చల్లగా జారుకున్నాడు.

మర్నాడే, భుజంగానికి తమ పొలాలు ధారపోసిన రైతులందరూ ఎప్పటిలాగే

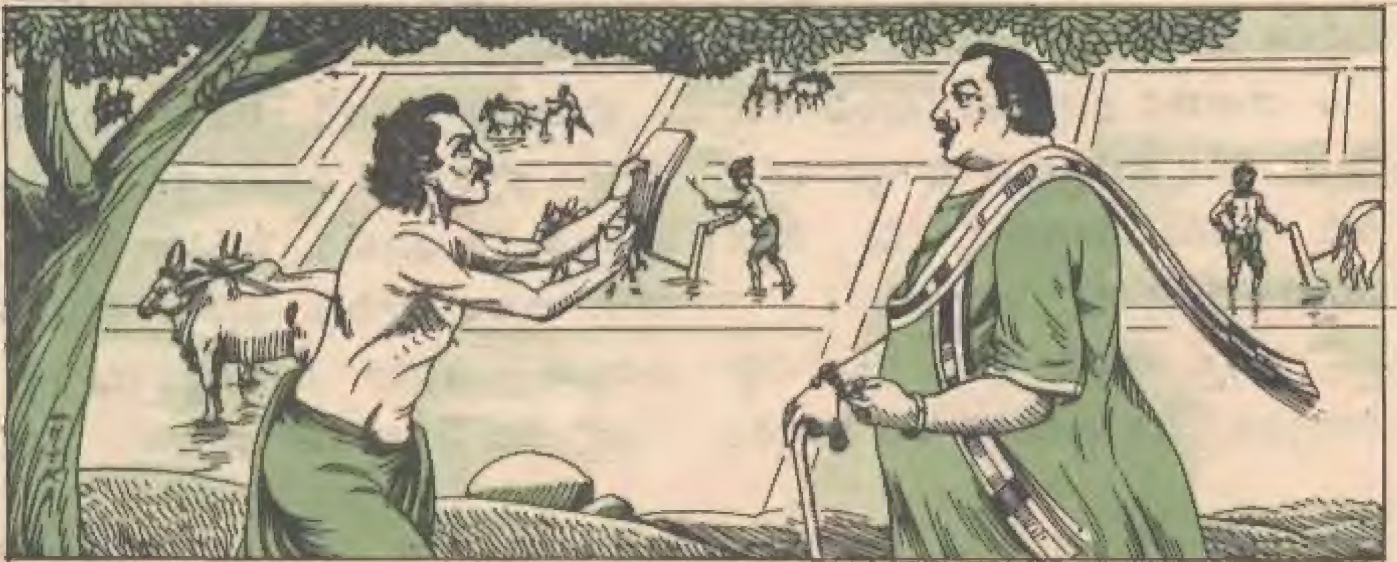
పొలాలు చేసుకుంటూ కనిపించారు. అతడు వాళ్లను, "ఏమిటిరా మీ దౌర్జన్యం? ముందు బయటికిపొండి. నా బాకీలు తీర్చకుండానే పొలాలలోకి ఎవరి నడిగి దిగారు?" అని అడిగాడు.

వాళ్ళంతా ఏకమై, "ముందు నువ్వు ఇక్కడి నుంచి పో లేకపోతే నీ మర్యాద దక్కదు. తరవాత విచారిస్తావు," అన్నారు భుజంగంతో.

భుజంగం నివ్వెరపోయి, తాను రాసిన పత్రం గురించి వాళ్ళకు అప్పుడే తెలిసి ఉంటుందా అని ఆశ్చర్యపోయాడు.

పుల్లయ్య ముందుకు వచ్చి ఒక పత్రం చూపించి, "మా పొలాలపై నీ కున్న హక్కు ఇందులో వదులుకున్నావు, జ్ఞాపకం లేదా?" అని అడిగాడు.

పుల్లయ్య తన యజమాని అయిన పావుకారు సహాయంతో నాటకిం అడి, తన పొలమే గాక, ఈళ్లో ఇతర రైతుల పొలాలు కూడా ఎవరివి వాళ్ళకు తెరిగి వచ్చేటట్టు చేశాడు.

యోగి - కర్మ యోగి

ఒక కర్మకుడు రాత్రిపూట పొలం నుండి వస్తూ, ఒక చెట్టు కింద తపస్సు చేసుకుంటున్న ఒక ముని పాదం చూడక తెక్కినాడు. వాడి కాలి గేరు తగిలి ముని పాదం గాయం అయింది.

ముని ఆగ్రహంతో కళ్ళు తెరిచి, “పాపీ, నన్ను గాయపరిచిన నీ రెండు కాళ్ళూ పడిపోవుగాక!” అని శాపం పెట్టాడు. అయితే ఆ శాపం కర్మకుడికి తగలలేదు. వాడు మునికి క్షమాపణ చెప్పకుని, చక్కగా నడిచి ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

కాను చేసిన తపస్సంతా వ్యర్థమయిందని ముని, శ్వాస స్తంభించి అత్యహత్య చేసుకోబోయాడు.

అప్పుడు చెట్టును ఆశ్రయించి ఉన్న దేవత ప్రత్యక్షమై, అతన్ని వారించి, “నువ్వు ఎందుకు తపస్సు చేస్తున్నావు?” అని అడిగింది.

“నా ముక్తి కోసం!” అన్నాడు ముని.

“మూర్ఖుడా, నువ్వు నీ కోసం తపస్సు చేసుకుంటున్నావు. ఆ కర్మకుడు తన కుటుంబం కోసం శ్రమిస్తున్నాడు. నువ్వు యోగివైతే, వాడు కర్మయోగి. ఇతరుల మేలు కోసం బతుకుతున్నాడు. నీ శాపం వాడికి తగలదు,” అన్నది వృక్షదేవత.

అంతటితో మునికి జ్ఞానోదయమయింది.

—అరజా విష్ణుమూర్తి.

బ్రతికిచెడ్డవాడు

ఒకప్పుడు వెంకటాపురంలో శేషాచార్యులు అనే కవి ఉండేవాడు. ఒకసారి ఆయన దూరగ్రామానికి వెళ్ళి, అక్కడ వ్యవహారం చక్కబెట్టుకుని, తిరుగు ప్రయాణమయ్యాడు. ప్రయాణానికిగాను రంగయ్య అనే బండివాడు అయిదు వరహాల కిరాయికి బండి కట్టాడు.

దారిలో రంగయ్య శేషాచార్యులును, "అయ్యా, మీది వెంకటాపురమేనా?" అని అడిగాడు.

ఏదో ఆలోచనలో ఉన్న శేషాచార్యులు తల ఎత్తి, "మాది అసలు సిద్ధాపురం. మా తండ్రిగారి హయంలో వెంకటాపురం వచ్చేశాం," అన్నాడు.

"అంటే, మీ పూర్వీకులది సిద్ధాపురమా?" అన్నాడు రంగయ్య ఎంతో ఆశ్చర్యపడుతూ.

"ఏం ఆశ్చర్యపోతున్నావు? ఆ ఉళ్ళో నీకు తెలిసిన బంధువులు ఉన్నారా?" అని శేషాచార్యులు అడిగాడు.

రంగయ్య కొంచెం బాధపడుతున్నట్టు కనబడి, "ఒకప్పుడు ఉండేవారు లెండి. వాళ్ళు కూడా పాట్లు చేత పుచ్చుకుని తలా ఒకదిక్కు వెళ్ళిపోయారు. అది సరే, మీరు ఏం చేస్తూ ఉంటారు?" అన్నాడు.

"కవిత్వం చెబుతాను. కొద్దిపాటి కావ్యాలు రాశాను," అన్నాడు శేషాచార్యులు.

రంగయ్య సంబరపడి పోయి, "మీరు కవులా! చెప్పరేం? నాకు కవులంటే చాలా అభిమానం. మీలాటి కవిని బండిలో తీసుకు పోతున్నందుకు నా కెంతో గర్వంగా ఉన్నది. మీ తండ్రి తాతలు కూడా కవులేనాండి?" అని అడిగాడు.

బండివాడి మాటలకు శేషాచార్యులు నవ్వి, "వాళ్ళ రక్తంలో కవిత్వం పొంగులు పారింది. కనకనే నేను కవినయ్యాను," అన్నాడు.

రంగయ్య కొంచెం ఆలోచించి, "నేను ఒక విషయం అడుగుతాను, ఏమీ అనుకోరు గద? ఈ కవిత్వం మీకు తిండి పెట్టుతున్నదా?" అని అడిగాడు.

శేషాచార్యులుకు వాడి ప్రశ్న తెలివిగా కనిపించింది. ఆయన వాడితో, "ఇప్పుడు కవులను పోషించే రాజులూ, కవిత్వాన్ని అదరించే మహానుభావులూ ఎవరున్నారు గనక? మా తాత గోవర్ధనాచార్యులు సిద్ధాపురం సంస్థానంలో పేరు మోసిన కవి. రాజా రఘుపతిరావుగారు మా తాత

గారి కవితా మాధుర్యానికి పరవశులై, ఆయనకు కనకాభిషేకం చేసి, లక్ష వరహాలు కానుకగా ఇచ్చారట. అప్పటికి నేను చాలా చిన్నవాణ్ణి," అన్నాడు.

రంగయ్య ఇంకేమీ మాట్లాడకుండా బండి తోలటంలో నిమగ్నుడయ్యాడు.

మధ్యాహ్నమయింది. మధ్య దారిలో శేషాచార్యులు, "చూడు, రంగయ్యా. కొంచెం బండి ఆపావంటే, దూరంగా కనిపించే గ్రామంలో దాహం తీర్చుకు వస్తాను," అన్నాడు.

రంగయ్య బండి ఆపి, "మీరు దిగ కండి. నేను వెళ్ళి, మీ పనికి తగిన బందోబస్తు చేస్తాను," అంటూ, చేలకు అడ్డంపడి పరిగెత్తి వెళ్ళి, కొంత సేపటికి,

ఒక బ్రాహ్మణ కుర్రవాడి చేత పెద్ద చెంబులో మజ్జిగ పట్టించుకుని వచ్చాడు.

శేషాచార్యులు ఆ మజ్జిగతాగి, బ్రాహ్మణ వటువును పంపేసి, "రంగయ్యా, నీది ఎంత దొడ్డబుద్ధి!" అని మెచ్చుకున్నాడు.

"దానిదేముంది లెండి?" అంటూ రంగయ్య బండి తోలాడు. సాయంకాలానికి బండి వెంకటాపురం చేరింది. శేషాచార్యులు ఇంట్లోకి వెళ్ళి, తన పని మనిషి ద్వారా రంగయ్యకు బండి బాడుగ అయిదువరహాలూ పంపాడు.

రంగయ్య బండిని తోలుకుపోతూ, "డబ్బులు వద్దన్నానని అయ్యగారితో చెప్పి," అని పనిమనిషితో అన్నాడు. పనిమనిషి ఈ మాట చెప్పేసరికి శేషాచార్యులు విస్తుపోయి, బయటికి వచ్చి చూశాడు. బండి అప్పటికే చాలా దూరం పోయింది. శేషాచార్యులు చప్పట్లు కొట్టి బండిని అపి, దగ్గిరికి వెళ్ళి, రంగయ్య వద్దంటున్నా, బలవంతంగా డబ్బు ఇయ్యబోయాడు.

రంగయ్య ఆయనతో, "మీరే చెప్పండి, ఒకరికి దానం ఇచ్చినది తిరిగి తీసుకోవచ్చునంటారా?" అన్నాడు.

శేషాచార్యులుకు ఆ మాట అర్థం కాక, "నీ మనసులో ఏ మున్నదో సరిగా చెప్పు," అన్నాడు.

"మీరు నాకు ఇచ్చే బాడుగ రాజారఘుపతిరావుగారు మీ తాతగారికి చేసినదానం కాదా?" అన్నాడు రంగయ్య.

"నిజమే, కాదని ఎలా అనగలను?" అన్నాడు శేషాచార్యులు.

"రాజారఘుపతిరావుగారు మా తాతగారు. అయితే నేను మీకు కనకాభిషేకం కాదుగదా, దుశ్శాలువలు కూడా కప్పలేని స్థితిలో ఉన్నాను. మిమ్మల్ని నా బండిలో తీసుకు వచ్చినందుకే ఉప్పొంగి పోతున్నాను. మీ నుంచి చిల్లిగవ్వ కూడా తీసుకోలేను. క్షమించండి," అంటూ రంగయ్య బండి తోలుకుపోయాడు. శేషాచార్యులు కొయ్యబారిపోయి, బండి కేసి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

మంత్రించిన నమ్మకాయ

పూర్వం ఒక నగరంలో రామనాథుడు అనే వైద్యుడు ఉండేవాడు. ఆయన హస్తవాసి మంచిదని చెప్పకునే వారు. ఆయన వైద్యవృత్తిలో బాగా సంపాదించాడు.

ఆయన కొడుకు శంభునాథుడు తండ్రి వద్దనే వైద్యం నేర్చుకుని, యుక్త వయసులో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

కాలక్రమాన రామనాథుడు వృద్ధుడై, తన కొడుకునూ, కోడలిని, మనమలనూ, మనమరాళ్ళనూ చూసుకుంటూ జీవించి, చివరకు కన్ను మూశాడు. రామనాథుడు పోయినాక సంచి కట్టు పూర్తిగా శంభునాథుడి చేతికి వచ్చింది. అయితే ఏ కారణం చేతనో ప్రజలు శంభునాథుడి వద్దకు వైద్యానికి రావటం మానేశారు. వచ్చేవారి సంఖ్య రానురాను తగ్గిపోతూ వస్తున్నది.

దీనికి కారణం ఏమిటో శంభునాథుడికి ఎంత ఆలోచించినా తెలియలేదు. తన తండ్రి మీద ఉన్నగురి ప్రజలకు తన మీద లేదుకాబోలు ననుకున్నాడు. కాని అతనికి 'రానురాను జరుగుబాటే కష్టం అయింది. తండ్రి సంపాదించినది క్రమంగా తరిగి పోతున్నది. ఇంకో పని చేసుకుందామన్నా అతనికి వైద్యం తప్ప మరే విద్యారాదు.

ఒకరోజు అతని భార్య అతను భోజనం చేస్తూండగా అతనికి విసురుతూ, "ఊరి చివర కొండగుహలో ఎవరో స్వాములవారున్నారట. ఆయన విభూతి మంత్రించి ఇచ్చి అందరి రోగాలూ పోగొట్టుతున్నారట," అన్నది.

ఈ మాట విని శంభునాథుడు అశ్చర్యపోయాడు. విభూతితో, అన్ని రోగాలూ నయం అవుతాయంటే అతనికి నమ్మకం

కలగలేదు. అతను ఆ సాయంత్రం ప్రజలతో కలిసి గుహకు వెళ్ళాడు.

గుహలో స్వాములవారు ఉన్నాడు. ఆయన కాషాయ వస్త్రాలూ, ముఖాన విభూతి ధరించి ఉన్నాడు. ఆయన చేతిలో రుద్రాక్షమాలా, పక్కన కమండలమూ ఉన్నాయి. ప్రజలు గుంపులు గుంపులుగా ఆయన చుట్టూ మూగి ఉన్నారు. ఆయన అందరికీ విభూతి పంచుతున్నాడు. దాన్ని తీసుకున్నవారు స్వాములవారికి పళ్ళూ, తినుబండారాలూ, పువ్వులూ, వస్త్రాలూ సమర్పించి వెళ్ళిపోతున్నారు.

ఇదంతా చూసి శంభునాథుడు ఇంటికి తిరిగివచ్చాడు. అది మొదలు అతనిలో మార్పు రావటం అతని భార్య గమనిం

చింది. అతను రోజూ ఉదయం స్నానం చేసి, అదిపరాశక్తి ముందు కూర్చుని, తన ముందు పువ్వులూ, నిమ్మకాయలూ పెట్టుకుని, గంటల తరబడి పూజ చేస్తున్నాడు. అతని భార్య వారికి, వీరికి సహాయపడి సంసారం గడుపుతున్నది.

ఒకనాడు శంభునాథుడు పూజలో ఉండగా, బయట వీధిలో ఎవరో గొల్లిన ఏడవటం వినిపించింది. అతను బయటికి వచ్చి చూశాడు. ఒక తల్లి ఒక కుర్రవాణ్ణి భుజాన వేసుకుని విడుస్తూ పోతున్నది. శంభునాథుడు ఆమెను అపి, ఏమయిందని అడిగాడు.

“మా అబ్బాయి స్పృహ తప్పి పడి పోయాడు, బాబూ. స్వాములవారి దగ్గి

రికి తీసుకు పోతున్నాను. అంతదాకా బతుకుతాడే, లేదో!" అంటూ ఆమె ఏడ్చింది.

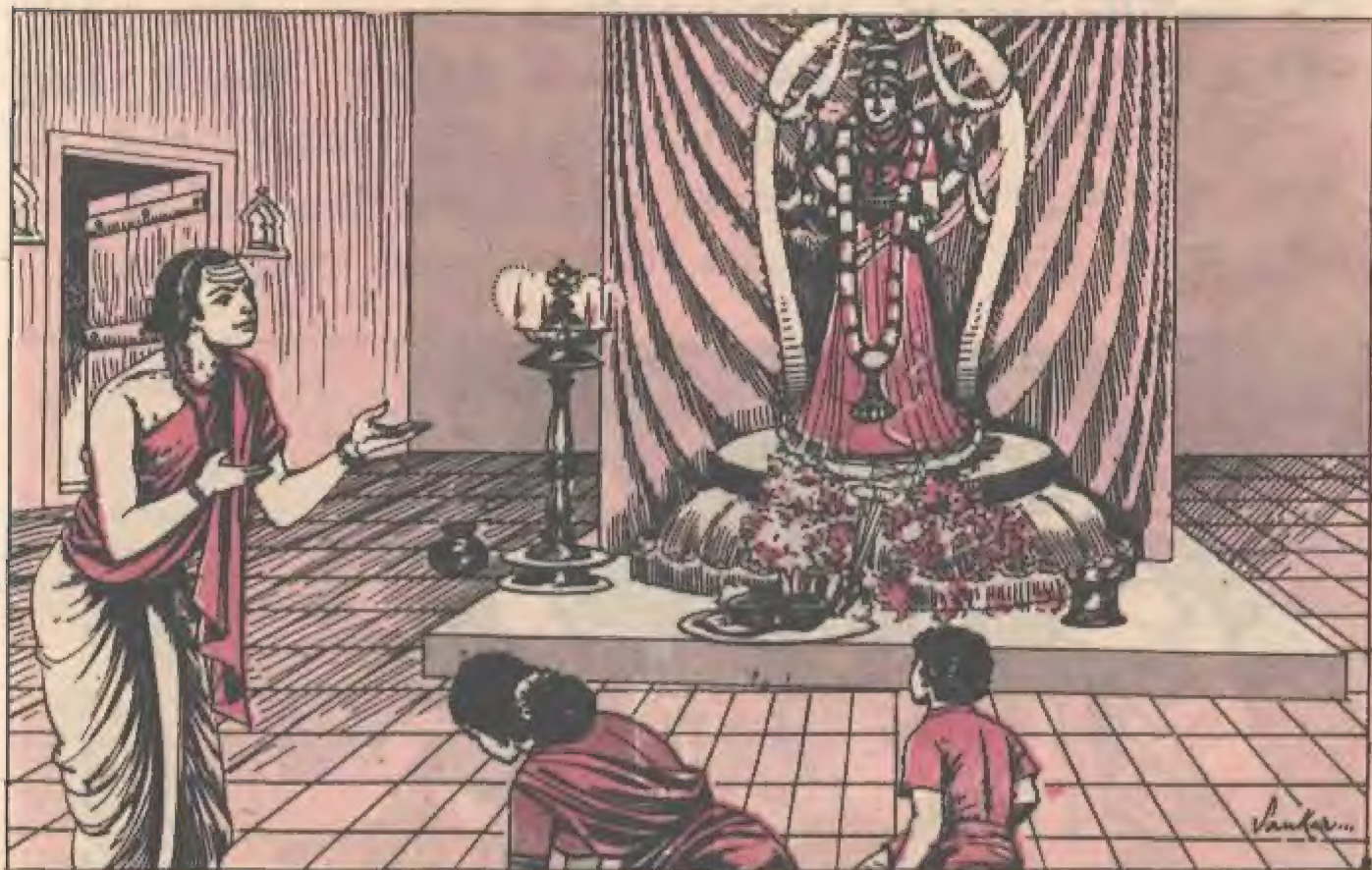
శంభునాథుడు ఆమెను లోపలికి రమ్మని, తన పూజామందిరంలోకి తీసుకుపోయి, దేవికి నమస్కారం చేసి, నిమ్మకాయ ఒకటి తీసి మంత్రించి, దాన్ని కోసి రసం ఒక గ్లాసులో పెండి, అందులో ఇంత ఉప్పు కలిపి ఒక పక్కన పెట్టి, పిల్లవాడి ముఖాన నీరు చల్లి స్పృహ తెప్పించి, వాడిచేత ఆ రసం తాగించాడు.

అరగంట తరవాత ఆ కుర్రవాడు మామూలుగా అయ్యాడు. వాడి తల్లి శంభునాథుడి కాళ్ళమీద పడి దణ్ణం పెట్టింది.

"నాకు కాదు, ఆ దేవికి పెట్టు," అన్నాడు శంభునాథుడు.

ఆమె దేవికి దణ్ణంపెట్టి, కుర్రవాణ్ణి తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది. ఆమె శంభునాథుడి మహిమ గురించి ఊళ్ళో బాగా ప్రచారం చేసింది. అది మొదలు శంభునాథుడి దగ్గిరికి రోగులు రాసాగారు. ఎవరు ఏ రోగంతో వచ్చినా శంభునాథుడు వారికి నిమ్మకాయ మంత్రించి ఇచ్చి, దాన్ని ఎలా వాడాలో చెప్పేవాడు. అతను ఎవరినీ ఏమీ అడిగే వాడు కాదు, ఏమి ఇస్తే అది తీసుకునే వాడు.

రాను రాను శంభునాథుడి ఇంటికి తండోప తండాలుగా జనం రాసాగారు. శంభునాథుడికి రోజులు హాయిగా గడిచి

పోతున్నాయి. అతని భార్య, పిల్లలూ మంచి మంచి బట్టలు కట్టుకుని, చక్కగా తింటూ కళకళలాడుతున్నారు.

ఒక రోజు శంభునాథుడి ఆఖరు కొడుక్కు కంటి మీద కురుపులు వచ్చాయి. అతని భార్య వాణ్ణి అతనికి చూపింది.

“బుట్టలోని రెండు నిమ్మకాయలు తీసి, వాటి రసం నీళ్ళలో కలిపి, వాడికి స్నానం చేయించు. పది రోజుల్లో కురుపు లన్ని తగ్గిపోతాయి,” అన్నాడు శంభునాథుడు.

భార్య ఆశ్చర్యపోయి, “నిమ్మకాయలను అమ్మవారికి నైవేద్యం పెట్టి, మంత్రించ వద్దా?” అని అడిగింది.

శంభునాథుడు నవ్వి, “పిచ్చిదానా, నాకు మంత్రాలేం వచ్చును? మా నాన్న బతికున్నాళ్ళూ నిమ్మకాయ వైద్యమే చేశాడు. సర్వరోగ నివారిణి అంటూ ఉంటే అది నిమ్మకాయే. అనుపానాలు మార్చి దానితో అన్ని రోగాలూ నయం

చెయ్యవచ్చు. మా నాన్న ఆ వైద్యంలో ఘటికుడు, నాకూ అదే నేర్పాడు. అయితే స్వాములవారి మీద గురికుదిరి ప్రజలకు వైద్యంలో నమ్మకం పోయింది. ప్రజలకు స్వాములవారి విభూతిలో ఎంతో కాలం నమ్మకం నిలవదని తెలుసు. అందుచేత వాళ్ళకు నాలో నమ్మకం గలగటానికి ఈ నాటకం అడాను. అయితే నేను నిజమైన వైద్యం చేశాను గనక నాలో ప్రజలకు నమ్మకం పోదు,” అన్నాడు.

అతని భార్యకు అంతా అర్థమయింది. తన మామగారు దొడ్లో నిమ్మ చెట్లను అమిత శ్రద్ధగా పెంచడమూ, నిమ్మ రసంతో ఏవేవో మందులు తయారు చేస్తూ ఉండటమూ ఆమెకు గుర్తు వచ్చింది.

ఆమె తన భర్త చెప్పినట్టే నిమ్మకాయల రసం కలిపిన నీళ్ళతో పిల్లవాడికి స్నానాలు చేయించి, వాడి కళ్ళ కురుపులు నయం చేసింది.

నిజాయితీపరుడు

ఖిలీఫా హరూన్ ఆల్ రషీద్ తర్వాత బాగ్దాద్ నగరాన్ని పరిపాలించిన వారిలో అబ్దుల్ అజీజ్ ముఖ్యుడు. ఆయన స్వతహాగా మంచివాడు. అంతేగాక దానధర్మాలు చేయడంలో ఆతని చేతికి ఎముకలేదని ప్రతీతి. ఆ పాదుషా విధించే శిక్షలు చిత్రంగా ఉండేవి. కొరడా దెబ్బలు, కారాగార శిక్ష, ఉరిశిక్ష వంటివి విధించేవాడు కాదు. ప్రజలు చేసిన తప్పుపని వారి మనసులో బాగా నాటుకుపోయేటట్టు, తెలిసేటట్టు చేసి చాతుర్యంగా తీర్పు చెప్పేవాడు. దానితో తప్పు చేసినవాడికి అవమానమై తిరిగి అటువంటి పని జన్మలో చేసేవాడు కాదు. ఆ రాజులో ఉన్న మరో గుణమేమిటంటే నిజాయితీగా నడుచుకునే వారికి తగిన బహుమానాలిచ్చి సత్కరించేవాడు. అందువల్ల ఆతని కాలంలో దొంగతనాలుగాని,

యితర అవినీతికరమైన పనులుగాని చాలా తక్కువ జరిగేవి.

ఒకరోజు అబ్దుల్ అజీజ్ కు చాలా కాలం తర్వాత మగపిల్లవాడు పుట్టడంతో సంతోషంగా పేదప్రజలకు విరివిగా దానధర్మాలు చేశాడు. అలా ఆయన వద్ద నుంచి ఓ బస్తా ధాన్యం తీసుకున్న ఓ పేదవాడు ఇంటికి పోయి బస్తా విప్పాడు. ధాన్యం లోపల వాడికి ఒక బంగారు నాణెం కనబడింది. వెంటనే వాడి భార్య అది చూచి, “ఎక్కడిది ఆ బంగారు నాణెం?” అని అడిగింది.

వాడు జరిగినది చెప్పి, ఆ నాణాన్ని తిరిగి పాదుషాకు యివ్వాలనుకుంటున్నానని అన్నాడు. “నీ మొహం! నీ బుద్ధిగాని గాలికి ఎగిరిపోలేదు కదా! నిక్షేపంగా వచ్చిన బంగారును తిరిగి పాదుషాగారికి యిస్తావా?” అన్నది వాడి భార్య.

"నువ్వురుకో! పొరపాటు వల్ల అనానెం ధాన్యం మూటలో వచ్చింది. అది మనం ఉంచుకొనడం న్యాయం కాదు. మంచిగా ఉన్నవాడికే ఏ నాటికైనా న్యాయం లభిస్తుంది," అని వాడు, భార్య ఎంత మొత్తుకుంటున్నప్పటికీ వినక తీసుకెళ్ళి పాదుషాకిచ్చాడు.

అబ్దుల్ ఆజీజ్ ఆ పేదయువకుడి నిజాయితీకి మెచ్చి నూరు బంగారు నాణెములు ఇచ్చాడు.

ఇదంతా గమనించిన బషీర్ అనే ఓ పావుకారు బీదవాడి వేషం వేసుకుని ఏబై బంగారు నాణెములు తన సొంతవి తీసుకొని పాదుషా వద్దకు వెళ్ళి ఎంతో వినయం నటిస్తూ, "మహాప్రభూ! మీరు నిన్న నాకు ఇచ్చిన ధాన్యం మూటలో ఈ ఏబై బంగారు నాణెములు దొరికాయి. వీటిని న్యాయంగా తిరిగి తెచ్చాను. దయ చేసి స్వీకరించండి," అన్నాడు. తనకు తిరిగి ఇదువందల బంగారు నాణెములు వస్తాయన్న ఆశతో.

అప్పుడు అబ్దుల్ ఆజీజ్ బషీర్ కేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. బషీర్ భోజన ప్రియుడు కావడంవల్ల మనిషి బొద్దుగా, సుష్టుగా, బలంగా ఉన్నాడు. పైగా పేద వాడి వేషం ధరించినా, కుడిచేతికున్న నాలుగు బంగారపుటుంగరాలూ, ఎడమ చేతికున్న రెండు వజ్రపుటుంగరాలూ తీయడం మర్చిపోయి అలానే వచ్చాడు. అవే అతని అసలు స్వరూపాన్ని పట్టి యిచ్చాయి. బషీర్ నిజమైన పేదవాడు కాదనీ, ఎక్కువ బంగారు నాణెములు సంపాదించేందుకు వచ్చాడనీ గ్రహించడానికి పాదుషాకు ఎంతోసేపు పట్టలేదు. అప్పుడాయన తన మంత్రితో, "మంత్రి గారూ! ఇతడు యిచ్చిన బంగారు నాణెములు తీసుకొని ఖజానాలో వేయండి. నిజాయితీగ వాటిని తిరిగి తెచ్చాడు గనుక యితని పేర ఓ నిజాయితీ పత్రం వ్రాసి యితనికిచ్చి పంపండి," అన్నాడు.

బషీర్ ముఖంలో కత్తివాటుకు నెత్తురు చుక్కలేదు!

మహాభారతం

ధృతరాష్ట్రుడు తన అతిథులకు తాను తినే దుంపలూ, పళ్ళూ పెట్టాడు. ఆ రాత్రి పాండవులు తమ తల్లికి నాలుగు వైపులా పడుకున్నారు. మర్నాడు వాళ్ళు స్త్రీలనూ, పురోహితులనూ వెంటబెట్టుకుని చుట్టుపట్ల ప్రదేశాలు చూడబోయారు. ఒక చోట అగ్నివేదికలు కనిపించాయి. అగ్నులు మందుతున్నాయి. వాటిలో మునులు హోమాలు చేస్తున్నారు. అక్కడ మృగాలు గుంపులు గుంపులుగా, ఎలాటి భయమూ లేకుండా సంచరిస్తున్నాయి. అలాగే రకరకాల పక్షులు కూడా స్వేచ్ఛగా సంచరిస్తున్నాయి. పారిడవులు ఆ ఆశ్రమం పర్యటించి, అక్కడి మునులకు వివిధ చర్మాలూ,

కంబళాలూ ఇచ్చి, ధృతరాష్ట్రుడి వద్దకు తిరిగి వచ్చారు.

ఆ సమయంలో వ్యాసుడు తన శిష్యులతో సహా అక్కడికి వచ్చాడు. ఆయన ధృతరాష్ట్రుడితో, "వనవాసం నీకు సుఖంగా ఉంటున్నదా? పుత్రశోకం నిన్నిప్పుడు బాధించటం లేదు గదా? గాంధారి నీ మూలాన కష్టాలు పడటం లేదు గదా? కుంతి మిమ్మల్ని చక్కగా కనిపెట్టి ఉంటున్నది గదా?" అని కుశలం అడిగాడు.

తరవాత ఆయన విదురుణ్ణి గురించి చెబుతూ, "విదురుడే ధర్మరాజు. మాండవ్యమహాముని శాపం చేత యమ ధర్మరాజు విదురుడుగా నీకు తమ్ముడై

పుట్టాడు. ఆ యమధర్మరాజే తన యోగ బలంతో ధర్మరాజు కూడా ఆయాడు. అందుకే విదురుడు ధర్మరాజులో ఐక్య మయ్యాడు. అందుకోసం అతను తన యోగబలాన్ని ఉపయోగించుకున్నాడు." అన్నాడు.

పాండవులు తమ పరివారంతో సహా ఆ అశ్రమంలో నెల రోజులు గడిపారు. ఆ తరువాత మళ్ళీ వ్యాసుడు అక్కడికి వచ్చాడు. కథలతో అందరికీ మంచి కాలక్షేపం జరిగింది. అంతలో అక్కడికి నారదుడూ, పర్వతుడూ, దేవలుడూ, విశ్వావసుడూ, తుంబురుడూ, చిత్ర సేనుడూ వచ్చారు. ధృతరాష్ట్రుడి అను

మతితో ధర్మరాజు వారినందరినీ సత్కరించాడు. వ్యాసుడూ, ఇతర ఆత్మీయులూ, పాండవులూ, ధృతరాష్ట్రుడూ, గాంధారి, కుంతి, ద్రౌపది, సుభద్రా మొదలైన స్త్రీలూ కూర్చున్నారు. ప్రాచీన మహర్షుల కథలూ, దేవాసురుల కథలూ చెప్పి కున్నారు.

ఒకసారి ధృతరాష్ట్రుడు వ్యాసుడితో, "మీరు రావటం వల్ల నా జన్మ సఫలమయింది. నాకు పరలోక భయంలేదు. కాని, నన్ను వేధిస్తున్న దేమిటంటే, నా కొడుకుల పాపబుద్ధి మూలంగా పృణ్యాత్తులైన పాండవులు అవమానం పొందారు, ఎందరో యువకులు యుద్ధంలో ప్రాణాలు పోగెట్టు కున్నారు. యుద్ధంలో చచ్చిన నా కొడుకులకూ, వారి కొడుకులకూ ఏం గతి కలుగుతుందో? రాత్రింబవళ్ళు నా కిదే మనోవేదన. అందు చేత నాకు శాంతి లేకుండా ఉన్నది." అన్నాడు.

ధృతరాష్ట్రుడు ఇలా అనే సరికి గాంధారికి దుఃఖం పొంగి వచ్చింది. ఆమెతో బాటు కుంతి, ద్రౌపది, సుభద్రా, ఇతర స్త్రీలూ ఏడవసాగారు. గాంధారి చేతులు జోడించి వ్యాసుడికి సమస్కారం చేసి, "మా కొడుకులు పోయి పదహారేళ్ళయింది. ఇంత కాలమూ నా భర్త వారి కోసం దుఃఖిస్తూనే ఉన్నాడు. ద్రౌపది

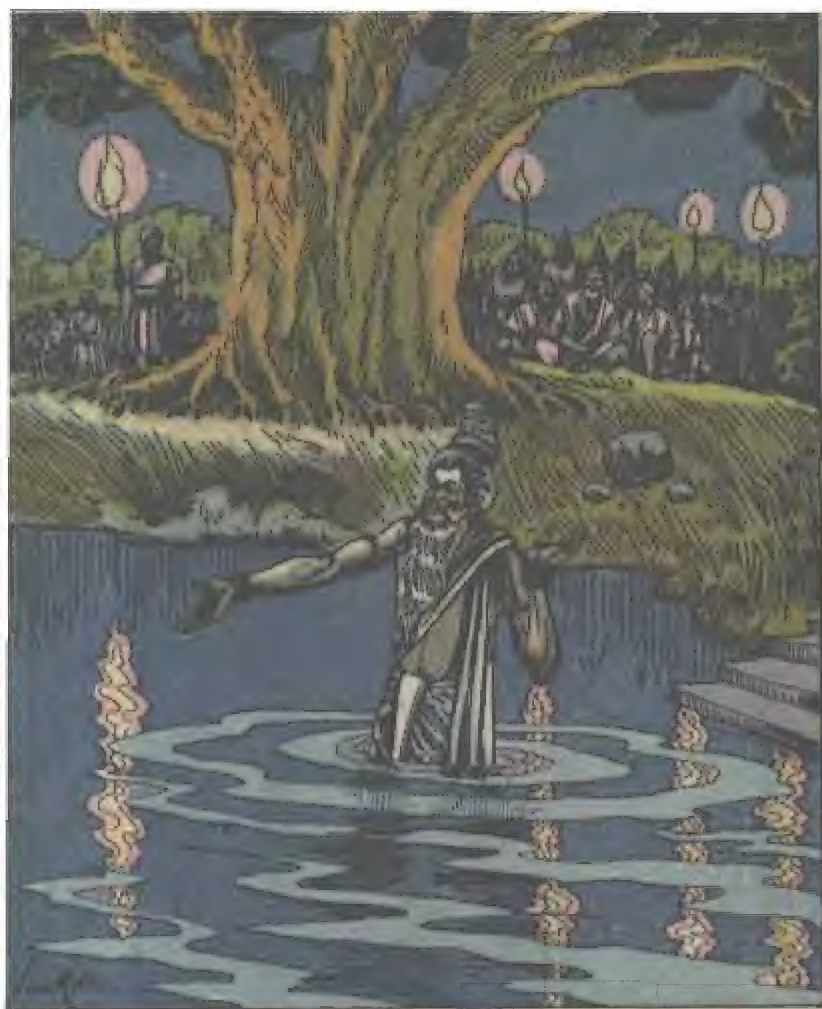
తన కొడుకుల కోసమూ, అన్నల కోసమూ
 ఏడుస్తున్నది. సుభద్ర అభిమన్యుడి
 కోసం ఏడుస్తున్నది. ఈ భూరిశ్రవుడి
 భార్య తన మామగారిసీ, భర్తనూ, కొడు
 కునూ పోగొట్టుకుని ఏడుస్తున్నది.
 మా కొడుకుల భార్యలు నూరుగురూ
 ఏడుస్తున్నారు. ఇంత మంది దుఃఖమూ
 పోగొట్టే ఉపాయం ఉంటే చూడండి,"
 అన్నది.

వ్యాసుడు కుంతిని, "నీ మనసులో
 ఏదో ఉన్నది. ఏమిటది?" అని అడి
 గాడు. తాను కర్ణుడి కోసం దుఃఖిస్తున్నట్టు
 కుంతి చెప్పింది.

వ్యాసుడు గాంధారితో, "నువ్వు నీ కొడు
 కులనూ, బంధువుల నందరినీ చూస్తావు.
 కుంతి కర్ణుణ్ణి, సుభద్ర అభిమన్యుణ్ణి,
 ద్రౌపది తన కొడుకులనూ, తండ్రినీ,
 అన్నలనూ చూస్తారు. ఈ ఆలోచన నాకు
 ముందే ఉన్నది. దాన్ని నువ్వు, కుంతి
 బయటికి లాగారు. మీరు ఎవరి కోసమూ
 దుఃఖించే అవసరం లేదు. భారత
 యుద్ధంలో చనిపోయిన వారందరూ వేరు
 వేరు అంశలతో పుట్టిన దేవతలూ, రాక్ష
 సులూనూ, ధృతరాష్ట్రుడు ఒక గంధర్వ
 రాజు. పాండురాజు మరుత్తుల గణానికి
 చెందినవాడు. విదురుడూ, ధర్మరాజూ
 యముడి అంశన పుట్టిన వాళ్ళు. దుర్యో

ధనుడు కలి, శకుని ద్వాపరం. దుశ్శా
 సనుడు మొదలైన వారందరిదీ రాక్షసాంశ.
 భీముడు వాయువు అంశనా, అర్జునుడు
 సరు డనే మహర్షి అంశనా, నకుల సహ
 దేవులు అశ్వినుల అంశనా, అభిమన్యుడు
 చంద్రుడి అంశనా, ద్రౌపదీ ధృష్టద్యు
 మ్ముని అగ్ని అంశనా పుట్టారు. శిఖండిది
 రాక్షసాంశ. బృహస్పతి అంశన
 ద్రోణుడూ, శంకరుడి అంశన అశ్వత్థామా
 పుట్టారు. భీష్ముడు వసువులలో ఒకడు.
 మీరందరూ భాగీరథీ తీరానికి వెళ్ళండి.
 యుద్ధంలో చనిపోయిన వారి నందరినీ
 అక్కడ మీకు చూపించి, మీ దుఃఖం
 పోగొట్టుతాను," అన్నాడు.

ఈ మాటలు వినే సరికి అందరికీ గొప్ప ఉత్సాహం పుట్టుకొచ్చింది. అందరూ గంగాతీరానికి బయలుదేరారు. ధృతరాష్ట్రుడు పాండవులనూ, ముసులనూ, ఇతరులనూ వెంట తీసుకుపోయాడు. అందరూ గంగా తీరం చేరి, తగిన ప్రదేశంలో పగలంతా విశ్రమించారు. సూర్యుడు అస్తమించాడు. అందరూ స్నానాలు చేసి, శాలకృత్యాలు నిర్వహించారు.

అనంతరం అందరూ వ్యాసుడి వద్ద చేరారు. అప్పుడు వ్యాసుడు గంగా జలంలో మునిగి, పాండవ, కౌరవ యోధులనూ, భారత యుద్ధంలో చని

పోయిన నానా రాజులనూ రమ్మని పిలిచాడు.

వెంటనే నదీతీరం వెంబడి పెద్ద కలకలం వినిపించింది. పూర్వంలాగే కౌరవ పాండవ సేనలు కనిపించాయి. భీష్ముడూ, ద్రోణుడూ మొదలైన వారు ఒక్కొక్కరే నదిలో నుంచి రాసాగారు. విరాటుడూ, ద్రుపదుడూ, ఉప పాండవులూ, అభిమన్యుడూ, ఘటోత్కచుడూ, కర్ణుడూ, దుర్యోధనుడూ మొదలైన వారందరూ పూర్వం ఏయే వేషాలలో యుద్ధానికి వెళ్ళారో ఆ వేషాలతో, అవే వాహనాలపైన గంగ నుంచి వెలువడి వచ్చారు. వారి మధ్య ఇప్పుడు వైరా లేమీ లేవు. వ్యాసుడు తన తపశ్శక్తితో ధృతరాష్ట్రుడికి దివ్యదృష్టి ఇచ్చాడు. గాంధారి ధృతరాష్ట్ర లిద్దరూ తమ వారినందరినీ చూడగలిగారు. మిగిలిన వాళ్ళకు కూడా, చచ్చిపోయిన వారంతా ఇలా తిరిగి రావటం మహాద్భుతమనిపించి, గగుర్పాటు కలిగింది.

బతికున్న వారు చచ్చిపోయిన వారిని కలుసుకుని ఎంతో ఆనందించారు. పాండవులు కర్ణుణ్ణి, అభిమన్యుణ్ణి, ఉప పాండవులనూ కలుసుకున్నారు. ఆ రాత్రి అందరికీ ఎంతో సంతోషంగా గడిచింది. తరవాత చచ్చిన వారంతా ఎలా వచ్చారో

అలాగే గంగలో ప్రవేశించి అదృశ్యమై పోయారు. ఎవరెవరు ఏయే లోకాల నుంచి వచ్చారో ఆ లోకాలకు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

వ్యాసుడు బతికున్న కొరవ కాంతలతో, "మీలో ఎవరైనా భర్తల వెంట వారుండే లోకాలకు పోదలిస్తే నదిలో ప్రవేశించండి." అన్నాడు. ధృతరాష్ట్రుడి కోడళ్ళు తమ ఆత్తమామల అనుమతితో గంగలో ప్రవేశించారు.

ఈ సంఘటన జరిగిన అనంతరం ధృతరాష్ట్రుడి దుఃఖం పూర్తిగాపోయింది. ఆయన తన ఆశ్రమానికి తిరిగి వెళ్ళాడు. నెల రోజులకు పైగా తన వెంట ఉన్న

పాండవులను ఆయన హస్తినాపురానికి తిరిగి వెళ్ళమని, రాజ్యం చూసుకోమని హెచ్చరించాడు. ధర్మరాజుకు వెళ్ళి పోవాలని లేదు, రాజ్యం చెయ్యాలని లేదు. రాజ్యం శూన్యంగా ఉన్నది. ధర్మరాజు లాగే సహదేవుడికి కూడా కుంతిని వదిలిపెట్టి పోవటం ఇష్టం లేదు. కాని కుంతి వాళ్ళను హస్తినాపురానికి తిరిగి పొండి అని గట్టిగా చెప్పింది. వాళ్ళు వెళ్ళక తప్పలేదు. ధృతరాష్ట్రుడు పాండవులను అయిదుగురినీ కౌగలించుకుని, వీడ్కోలు చెప్పాడు. ధర్మరాజు సపరివారంగా హస్తినాపురానికి బయలుదేరాడు.

తరవాత కొంతకాలానికి ధర్మరాజును చూడటానికి నారదుడు వచ్చాడు. ధర్మరాజు ఆయనకు సకలమర్యాదలూ చేసి, కుశల ప్రశ్నలు చేశాడు. తాను గంగా తీరాన తపోవనాలు చూసి వస్తున్నానని నారదుడు చెప్పేసరికి, ధర్మరాజు, "మాపెత్తండ్రీ కనిపించాడా? కులాసాగా ఉన్నాడా? గాంధారి, కుంతి, సంజయుడూ ఎలా ఉన్నారు?" అంటూ అడిగాడు.

దానికి నారదుడు ఇలా చెప్పాడు:

"ధర్మరాజా, మీ అన్నదమ్ములు వచ్చేసిన అనంతరం ధృతరాష్ట్రుడు గాంధారి, కుంతిలతో కురుక్షేత్రం నుంచి గంగా

ద్వారం వెళ్ళాడు. సంజయుడూ, యాజకులైన బ్రాహ్మణులూ అగ్నిహోత్రాలు తీసుకుపోయారు. గంగాద్వారం వద్దనే పెత్తండ్రి వాయుభక్షణ అవలంబించి ఆరుమాసాల పాటు కఠోరమైన తపస్సు చేశాడు. గాంధారి జలాహారం తీసుకున్నది. కుంతి మాసోపవాస వ్రతం పట్టింది. సంజయుడు రోజుకు ఒక్కభోజనం చేశాడు. యాజకులు మాత్రం విడవకుండా అగ్నిహోత్రాలు వ్రేల్చారు. తరవాత ధృతరాష్ట్రుడు ఎవరినీ పాటించకుండా వనాలలో తిరగసాగాడు. సంజయుడు ఆయనకు తోడు వెళ్ళాడు. గాంధారి, కుంతి ఆయన వెనకనే తిరిగారు. కుంతి గాంధారిని కనిపెట్టుకుని ఉండేది. ఇంతలో ఒకనాడు ధృతరాష్ట్రుడు గంగలో స్నానం చేసి, తన అశ్రమం కేసి వస్తూండగా, అరణ్యం అంతా అంటుకున్నది.

కార్పిచ్చు తమకు సమీపంలోకి వచ్చిందని తెలిసి ధృతరాష్ట్రుడు సంజయుడితో, "నువ్వు అగ్నిలేని దిక్కుగా వెళ్ళిపో. మేం ఈ అగ్నిలో కాలి ఉత్తమ గతికి పోతాం." అన్నాడు.

సంజయుడు ఆయర్థాగా, "రాజా, నువ్వు అగ్నిలో మరణించటం నాకిష్టం లేదు. అగ్ని చూడబోతే చుట్టుముట్టింది. ఏం చెయ్యాలి?" అన్నాడు.

"సంజయా, తపస్వులు గాలి, నీరూ, నిప్పు—దేనితోనైనా చావటానికి ఇష్ట పడతారు. నువ్వు తాత్సారం చెయ్యక వెళ్ళిపో," అన్నాడు ధృతరాష్ట్రుడు.

సంజయుడు ధృతరాష్ట్రుడికి, కుంతి గాంధారీలకూ ప్రదక్షిణం చేసి, వారిని యోగ సమాధిలోకి పొమ్మని చెప్పాడు. ముగ్గురూ అలాగే చేశారు. సంజయుడు కార్పిచ్చులో నుంచి బయట పడి గంగా తీరాన అశ్రమాలకు చేరుకుని నారదుణ్ణి చూశాడు. ధృతరాష్ట్రుడూ, గాంధారి, కుంతి కార్పిచ్చులో కాలి పోయారు. ఈ సంగతి నారదుడికి చెప్పి, సంజయుడు హిమాలయానికి వెళ్ళాడు.

ఈ వార్త తెలియగానే పాండవులతో బాటు నగరంలో అందరూ శోకించారు. కార్పిచ్చుకు కారణమైన అగ్ని ధృతరాష్ట్రాడి దేననీ, తన అగ్నితోనే తాను మరణించి ధృతరాష్ట్రాడు ఉత్తమ గతి పొందాడని నారదుడు ధర్మరాజును ఊరడించాడు.

ధర్మరాజు గంగను చేరి చనిపోయిన వారికి జలతర్పణాలు విడిచాడు. తరవాత శ్రాద్ధం పెట్టి, పన్నెండో నాడు దానాలు చేశాడు. భారత యుద్ధం ముగిసిన పద్దెనిమిదేళ్ళకు ధృతరాష్ట్రాడు పోయాడు. అందులో చివరి మూడేళ్ళు ఆయనకు వనవాసంలో గడిచాయి.

ధృతరాష్ట్రాడు పోయిన అనంతరం మరో పద్దెనిమిదేళ్ళు ధర్మరాజు రాజ్యం చేశాడు. ఆ సమయంలో ఆయనకు ఒక దారుణవార్త చేరింది: ముసలం (రోకలి) మూలాన యాదవు లందరూ చచ్చి పోయారట: కృష్ణుడూ, బలరాముడూ మాత్రమే మిగిలారట!

ధర్మరాజు తన తమ్ములను పిలిపించి, "యాదవు లందరూ తమలో తాము కొట్టుకుని చచ్చారట. ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?" అని అడిగాడు.

యాదవ వినాశం ఎలా జరిగిందంటే: ఒక సారి విశ్వామిత్రుడూ, కణ్వుడూ, నారదుడూ ద్వారకకు వెళ్ళారు. వాళ్ళు రావటం చూసి సారణుడు మొదలైన యాదవులు కొందరు సాంబుడికి అడవేషం వేసి ఆ ముసులకు చూపించి, "ఈవిడ గర్భిణి. ఈవిడ భర్త కొడుకు కావాలంటున్నాడు. ఈమెకు ఏ బిడ్డ పుట్టేదీ చెప్పండి," అని అడిగారు.

దానికి మునులు, "వృష్టి, అంభకులను నాశనం చేసే ముసలం ఒకటి సాంబుడికి పుట్టుతుంది," అని జవాబు చెప్పారు.

తరవాత ఆ మునులు కృష్ణుణ్ణి కలుసుకుని, జరిగినది చెప్పారు. కృష్ణుడు అది తెలుసుకుని మునులు శపించిన స్త్రీ జరుగుతుందని నిశ్చయం చేసుకున్నాడు.

మిత్రభావం

13

గుంట నుంచి పైకి వచ్చిన మూడు మృగాలూ బ్రాహ్మడితో, "గుంటలో ఉన్న మనిషి పరమపాపి. వాణ్ణి బయటికి లాగకు. వాడి మాట నమ్మకు." అన్నాయి.

తరవాత పులి బ్రాహ్మడితో, "దూరాన కనబడే ఆ కొండ చూశావా? దాని ఉత్తర పార్శ్వపు లోయలో నా నివాసం. నువ్వు అక్కడికి వచ్చినట్లయితే నీకు ప్రత్యుపకారం చేసి, నీ ఋణం తీర్చుకుంటాను," అన్నది.

అది వెళ్ళిపోగానేకొతి, "పులి ఉండే చోటుకు ఎదురుగా ఒక బలపాతం ఉన్నది. దాని సమీపంలో ఉన్న మర్రి చెట్టు నా నివాసం. నీకు అవసరం అని తోచినప్పుడు ఎప్పుడైనా అక్కడికి రా," అని వెళ్ళిపోయింది.

"నీకు ఎప్పుడైనా అపాయం తటస్థించి నట్లయితే నన్ను తలుచుకో," అని పాము కూడా వెళ్ళిపోయింది.

జంతువులన్నీ వెళ్ళిపోయాక గోతిలో ఉన్న మనిషి, "బ్రాహ్మడా, నన్ను కూడా పైకి లాగు," అని కేక పెట్టాడు.

సాటివాడు గదా అని బ్రాహ్మడు జారి దలచి ఆ మనిషిని కూడా పైకి లాగాడు.

పైకి వచ్చినాక వాడు, "నేను భరుకచ్ఛానికి చెందిన స్వర్ణకారుణ్ణి. నీ కేవలనా బంగారు నగలు చేయించుకోవాలని ఉంటే నా వద్దకు రా," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

తరవాత బ్రాహ్మడు చాలా రోజులు తిరిగాడు గాని ఏమీ సంపాదించలేక పోయాడు. అతను నిరాశతో ఇంటి ముఖం పట్టాడు. తిరుగు ప్రయాణంలో అతను

అట్ట చివరి బొమ్మ

దాచి ఉంచాను. కనక వీటిని తీసుకుని, యథేచ్ఛగా వెళ్ళు," అన్నది.

బ్రాహ్మడు ఆ ఆభరణాలను తీసుకుని, స్వర్ణకారుడు వాటిని తన కోసం అమ్మిపెట్టగలడని ఆలోచించి, అతని వద్దకు వెళ్ళాడు.

స్వర్ణకారుడు అతనికి స్వాగతం చెప్పి, కాళ్ళు కడిగి, అననం ఇచ్చి, విందు భోజనం పెట్టి, "నా వల్ల ఏమైనా కావాలంటే ఆజ్ఞాపించు," అన్నాడు.

"కొంత బంగారం తెచ్చాను. దాన్ని అమ్మిపెట్టు," అన్నాడు బ్రాహ్మడు.

స్వర్ణకారుడు బ్రాహ్మడి వద్ద నుంచి ఆభరణాలు తీసుకుని, అవి తాను రాజకుమారుడి కోసం చేసినవేనని గ్రహించాడు. ఆ రాజకుమారుడి కోసం వెతకగా వెతగా అతని శవం కీకారణ్యం మధ్య ఇటీవలనే దొరికింది. అతని నగలు మాత్రం లేవు. హత్య జరిగిందని నిర్ధారణ చేసుకుని, రాజు హంతకుణ్ణి పట్టి ఇచ్చిన వాడికి పెద్ద బహుమానం ప్రకటించాడు. ఈ బ్రాహ్మడే హంతకుడై ఉండాలనుకుని, స్వర్ణకారుడు బ్రాహ్మణ్ణి రాజుకు అప్పగించి బహుమానం పొంద నిశ్చయించాడు.

"అయ్యా, నువ్వు ఇక్కడే ఉండు. నేను ఇద్దరు, ముగ్గురు బంగారు వర్తకు

కోతి ఉంటే చోటికి వెళ్ళాడు. కోతి అతనికి అమృతప్రాయమైన పళ్ళు తినటానికి ఇచ్చింది. వాటిని తిని అతను ఆకలి తీర్చుకున్నాడు.

కోతి అతనితో, "పళ్ళు కావాలంటే రోజూ రా," అన్నది.

"నీ ఋణం తీరిపోయింది. పులిని చూపించు," అన్నాడు బ్రాహ్మడు.

కోతి అతనికి పులిని చూపింది. పులి అతనికి ఒక చంద్రహారమూ, ఇతర ఆభరణాలూ ఇస్తూ, "ఎవరో రాజకుమారుడు ఎక్కిన గుర్రం అతని వశం తప్పి పరిగెత్తుతూ అతన్ని పడేసింది. అతను చచ్చి పోయాడు. అతని ఆభరణాలన్నీ నీ కోసం

లకు ఈ నగలు చూపించి, ఇప్పుడే వస్తాను," అని అతను రాజభవనానికి వెళ్ళి, రాజుకు ఆభరణాలు చూపించి, వాటిని తెచ్చిన బ్రాహ్మడు తన ఇంటి వద్ద ఉన్నాడని చెప్పాడు.

రాజభటులు వెళ్ళి, ఆ బ్రాహ్మణ్ణి చేతులూ, కాళ్ళూ బంధించి రాజు వద్దకు తెచ్చారు. ఆ బ్రాహ్మడు ఏమి చెప్పేదీ వినకుండానే రాజు అతనికి మరణ దండన విధించాడు.

అప్పుడు బ్రాహ్మడు పామును తలుచు కున్నాడు. వెంటనే పాము అతడి దగ్గరకు వచ్చి, "నా వల్ల ఏం సహాయం కావాలి?" అని అడిగింది.

"నన్ను ఈ కాళ్ళకూ, చేతులకూ వున్న బంధాల నుంచి, చెర నుంచి విడిపించు," అన్నాడు బ్రాహ్మడు.

పాము బ్రాహ్మడికి చెప్పవలసినది చెప్పి, వెళ్ళి రాణిని కాటు వేసింది. అంతఃపురంలో రోదనధ్వనులు బయలు దేరాయి. నగరం అట్టుడికి పోయింది. వైద్యులూ, మంత్ర వేత్తలూ, పాము మంత్రాలు తెలిసినవాళ్ళూ వచ్చి ఏమేమి తంత్రాలో చేశారు. కాని స్పృహతప్పి పడిపోయిన రాణి కళ్ళు తెరవలేదు.

రాజు హతాశుడై, రాణిని బతికించిన వారికి గొప్ప బహుమానం ఇస్తానని

దండేరా వేయించాడు. దండేరా విని, ఖైదులో ఉన్న బ్రాహ్మణుడు, రాణిని తాను బతికిస్తానన్నాడు. వెంటనే అతన్ని విడుదల చేసి, రాజు వద్దకు తీసుకు పోయారు. రాణికి చికిత్స చెయ్యటానికి రాజు అనుమతించాడు. బ్రాహ్మణుడు రాణి చెయ్యి తాకగానే విషం విరిగి పోయి, రాణి కళ్ళు తెరిచింది.

రాజు పరమానందభరితుడై, బ్రాహ్మణుడికి అంతులేని కానుక లిచ్చి, "అయ్యా, మీకు ఆ నగలు ఎలా వచ్చాయి?" అని అడిగాడు. బ్రాహ్మణుడు జరిగినదంతా చెప్పాడు. రాజు, కృతఘ్నుడైన స్వర్ణకారుడికి శిక్ష విధించి,

బ్రాహ్మణి తన మంత్రిగా నియమించి, అతనికి అనేక గ్రామాలు ఇచ్చాడు. బ్రాహ్మడు తన భార్యనూ, బిడ్డలనూ తెచ్చుకుని, వారితో సుఖంగా ఉన్నాడు.

పింగళకానికి కృతఘ్నుడి కథ చెప్పి దమనకం ఇంకా ఇలా అన్నది :

“మిత్రుడయేది, బంధువుడయేది, గురువయేది, రాజయేది నేరం చేస్తే దండన పొందాలని మనువు చెప్పాడు. మహారాజా, ఈ యెద్దు ద్రోహి. అతనితో అలాగే తమరు వ్యవహరించాలి. అతనితో పాత్తు పాముల పుట్టపై శయనించటం లాటిది. తగలబడుతున్న ఇంట నివసించడం లాటిది.”

“నువు చెప్పినది నిజమే, మిత్రమా. అందుచేత అతన్ని హెచ్చరిస్తాను,” అన్నది పింగళకం.

“ఏమిటి? హెచ్చరించటమా! అలాంటి వాడి పట్ల చర్యలే తప్ప మాటలు పనికిరావు. తమ చాటున ఇప్పటికే చాలా కాలం పుంజుకున్నాడు.

నల్లి కథలోలాగ ఇతన్ని తక్షణం చంపి పారెయ్యాలి.” అన్నది దమనకం.

“ఏమిటా కథ?” అని పింగళకం అడిగింది.

దమనకం ఇలా చెప్పింది :

నల్లి కథ

పూర్వం ఒక రాజు ఉండేవాడు. అతనికి ఉత్తమమైన శయనాగారం ఉండేది. అందులో అత్యంత సుఖప్రదమైన పరుపు ఉండేది. ఆ పరుపు ముడతలలో, తెల్లని దుప్పటి కింద దాగి మందవిసర్పిణి అనే ఆడ పేను జీవిస్తూ, రోజూ పక్కలు పరిచేటప్పుడు తెలివిగా తప్పించుకునేది. దుప్పట్లు మార్చేటప్పుడు పరుపులో దాక్కునేది. రాత్రి పూట రాజు వచ్చి పడుకుని నిద్రపోగానే, ఆ పేను రాజు తలలో ప్రవేశించి, ఆయన రక్తం తాగేది. అది ఎంత నాజుకుగా రాజును కొరికే దంటే, ఆయనకు నిద్రాభంగం కలిగేది కాదు. ఇలా రాచనెత్తురు తాగి ఆ పేను తెగబలిసి, సుఖంగా జీవిస్తూ వచ్చింది.

151. వింత కొండలు

క్వాంగ్సి రాష్ట్రం (చీనా) లోని ఈ సున్నపురాతి కొండలు విద్వారమైనవి. వీటిని గురించి ఒక కథ చెబుతారు. అనేక వందల సంవత్సరాల క్రితం ఒక చిత్రకారుడు ఈ కొండలలో ఒక దాని శిఖరం మీదికి ఎక్కి, అక్కడి నుంచి కనిపించే కొండల శ్రేణులను చిత్రించాడట. అతని బొమ్మలు చీనా అంతటా ప్రజాదరణ పొందటం వల్ల అన్ని ప్రాంతాలవారు కొండలను ఆ విధంగానే చిత్రించ నారంభించారు. నిజానికి ఇలాటి కొండలు క్వాంగ్సిరాష్ట్రంలో మారుమూల మాత్రమే ఉన్నాయి.

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

చెప్పకపోతే చెలిమికి చేటు

పంపినవారు :
ఎల్. గౌరీశంకర్

సంతపెట,
ఒంగోలు.

చెయ్యకపోతే పనికి లోటు

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 20 లు

- * వ్యాఖ్యలు జూలై 20 వ తేదీ లోగా చేరాలి. వ్యాఖ్యలు పోస్టుకార్డు పైన మాత్రమే రాయాలి.
- * వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని వుండాలి. రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి. గెలుపొందిన వ్యాఖ్యలు సెప్టెంబర్ నెల సంచికలో ప్రకటించబడును.

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

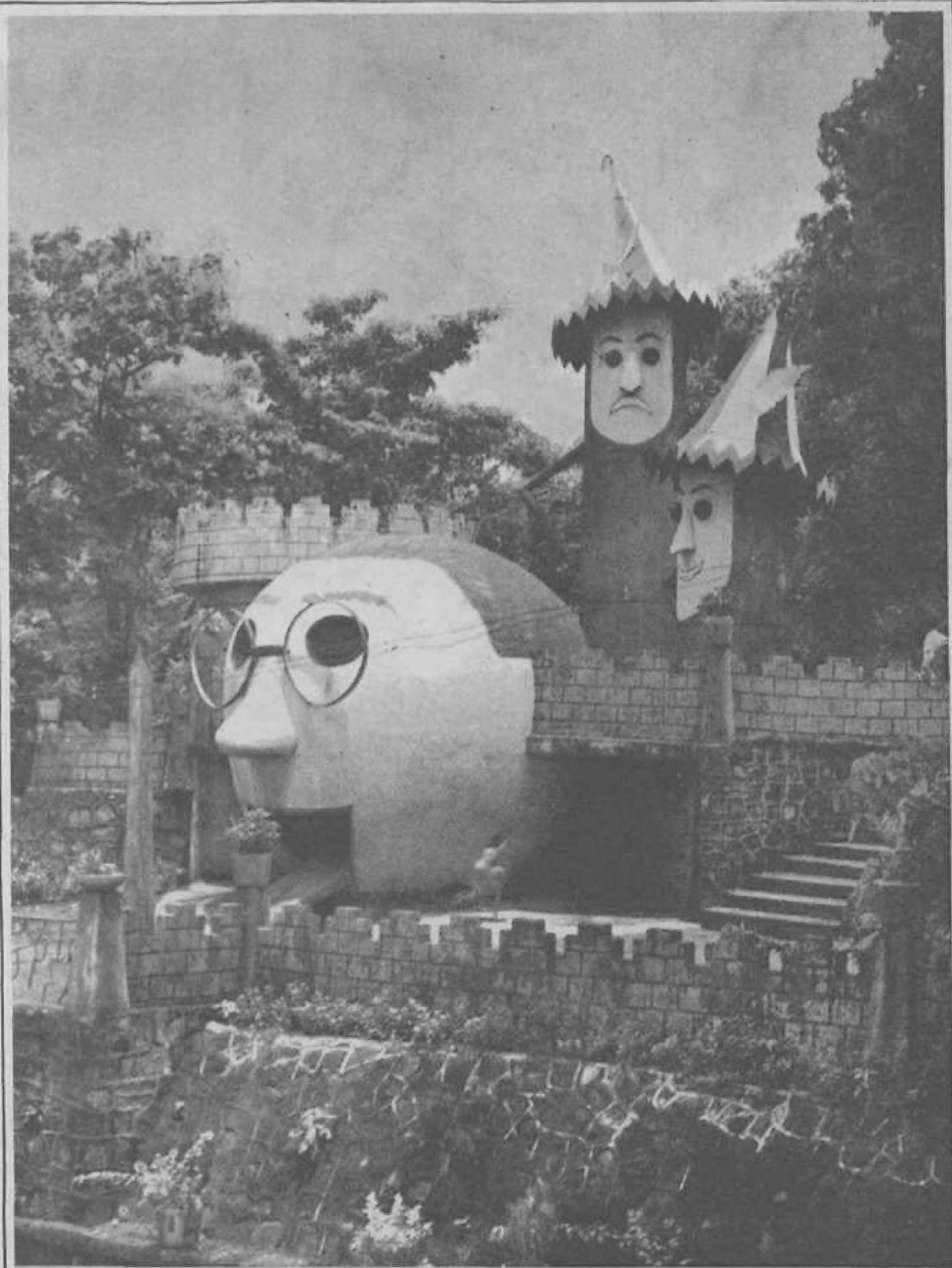
అమరవాణి	...	8	బ్రతికి చెడ్డవాడు	...	40
విచిత్ర కవలలు-1	...	9	మర్తించిన నిమ్మకాయ	...	43
రాజకుమారుడు	...	17	నిజాయితీపరుడు	...	47
బంగారు మురుగులు	...	24	మహాభారతం	...	49
అతివాగుడు	29	మిత్రభేదం - 13	...	57
ప్రతికియ	...	33	ప్రపంచపు వింతలు	...	61

రెండవ అడ్డు:

సా భా గ్య దే వు డు

మూడవ అడ్డు:

వి నే ద మ ర్ ది రం

WIZARD'S CASTLE

